

8^E JAARGANG N^O. 51 — 8 MAART 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

DOKTER S. C. M. SPOOR

geneesheer-directeur van het Burger-Ziekenhuis te Amsterdam, welke instelling deze maand haar vijftigjarig bestaan viert.

DE LOGEE VAN DE BUREN

Jan Hermans had 'n blauwtje geloopt en wát voor 'n blauwtje. Henny had hem vierkant uitgelachen, had gevraagd, of hij niet goed wijs was! Dacht hij nou heusch, dat zij zin had, om met hem te trouwen en voor hem te koken en z'n sokken te stoppen? Asjeblieft niet! Ze vond haar tegenwoordig leven veel te leuk, hoor! Wilde daar nog 'n heel tijdje van genieten, als hij dat maar begreep!

Neen, begrijpen deed hij het niet. Die moderne meisjes — je wist nooit, wat je aan ze had. Als 'n oude grootvader voelde hij, met z'n acht en twintig jaren, zich tegenover haar. Romantiek, poëzie — ze moesten er niets van hebben. Ze lachten erom, rookten sigaretten en dronken cocktails.

Jan Hermans droomde van 'n zacht en schuchter meisje, zoo'n meisje, dat nog blozen kon en dat met groote bewonderende oogen naar hem opzag. En nu moest hij juist verliefd worden op Henny, de ultra-moderne Henny, juist het tegenovergestelde van zijn ideaal!

Met een manhaftige beweging gooide hij z'n sigaret in den haard.

Het was uit. Hij moest en hij zou haar vergeten. Misschien was 't maar goed, dat ze hem niet genomen had. Met haar had hij immers toch niet gelukkig kunnen worden!

Hij keek op de klok. Twee uur. En van acht uur ongeveer had hij hier zitten suffen. Maar nou was 't uit. Hij ging naar bed. Juist echter, toen hij geeuwend opstond uit z'n stoel, werd er gebeld, zachtjes, als verlegen.

Jan's hospita was natuurlijk al lang naar bed en dus ging hij, min of meer verwonderd, naar beneden om de deur open te doen.

Er stond een jong meisje op de stoep en met één oogopslag zag hij, dat ze heel mooi was, dat ze groote blauwgrijze kinderoogen had, dat het zachte rose van de japon, die even uit haar avondmantel te voorschijn kwam, precies dezelfde tint had als haar wangen, dat ze geen hoed droeg, zoodat hij het goudige glanzende van haar bruine haar, dat ze een koffertje bij zich had en dat ze heel verlegen was.

Jan glimlachte, zonder dat hij het zelf wist.

„Kan ik iets voor u doen?” vroeg hij.

Zij glimlachte ook — meer dan dat: ze bloosde! Ongelooflijk! Er waren dus wel degelijk nog meisjes die blozen konden.

„Wat moet u wel van me denken, dat ik om dezen tijd bij u durf aanbellen,” zei ze gejaagd, nog steeds met dien aanbiddelijken bloos op haar zachte wangen. „Maar ik zag nog licht bij u en — en ik wist geen raad. Ziet u, ik ben naar de stad gekomen om naar 'n partij te gaan en tante Louise — mevrouw Meeuwissen, die hier naast woont — zei, dat ik bij haar kon logeeren.”

„En nu zijn ze gaan slapen en u krijgt geen gehoor?”

„Dat is 't niet. Oom en tante moesten de stad uit en nu stuurde oom me den huissleutel, maar die moet uit m'n tasch gevallen zijn — ik kan hem nergens vinden.”

„Ja,” zei hij, wat verlegen, „dat is 'n lastig geval.”

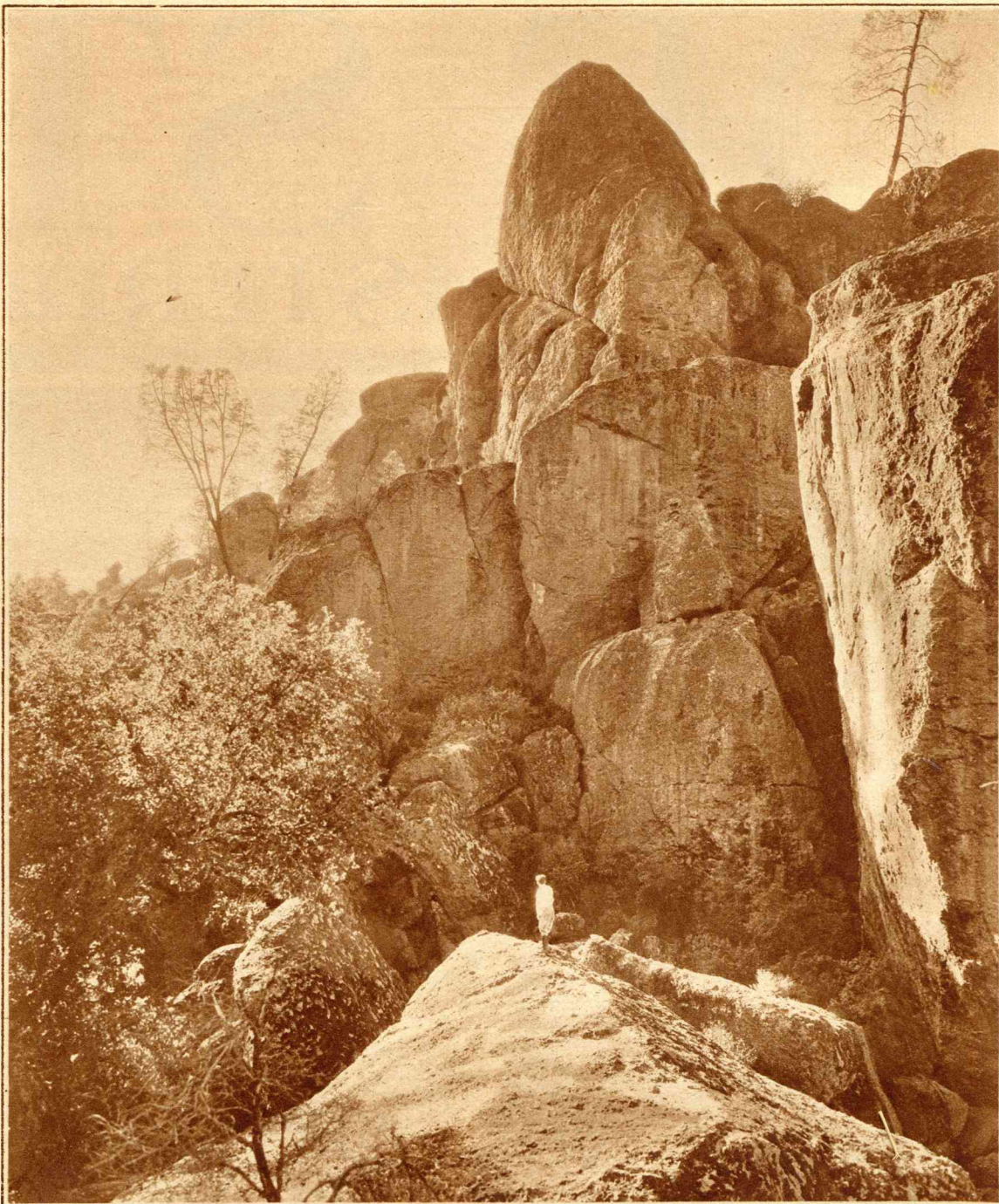
„Ik weet er wel raad op,” verzekerde 't meisje, „Daarom ben ik maar zoo vrij geweest bij u aan te bellen. Toen ik den vorigen keer bij tante Louise logeerde, zag ik toevallig, dat haar balkon aan het uwe grenst. Ik kan er van uw balkon gemakkelijk op komen — als u goedvindt —”

„Maar natuurlijk,” zei hij bewonderend. Wat had ze dat goed overlegd! Dat hij zelf niet op die gedachte was gekomen!

„Komt u binnen. Het zal best gaan. En als het raam van buiten niet goed open gaat, zal ik er 'n mes tusschen zetten. Dan lukt 't wel.”

Met een schuwen glimlach liep het meisje zijn kamer in.

„Ik begon al bang te worden, dat ik vannacht

UIT 'T PARADIJS DER NIEUWE WERELD, CALIFORNIË:

de massieve rotstorens, die tot een van de beroemdste bezienswaardigheden behooren aan de kust in het Noorden

dakloos zou blijven,” bekende ze nerveus. „Het duurde 'n heel tijdje, eer ik moed genoeg vond, bij u aan te bellen.”

Zij huiverde.

„U bent koud geworden!” zei hij. „U moet iets warmes te drinken hebben, eer u in dat koude huis komt. Mag ik even 'n kop thee voor u zetten? Ik kan uitstekend thee zetten en 't water is al warm.”

„O neen, dank u — heusch niet,” zei ze.

Maar hij hoorde de aarzeling in haar stem. Hij begreep het dadelijk. Ze verlangde wel naar thee, maar ze vond het niet *comme il faut*, hier met hem alleen te wezen. En hij was er blij om, dat ze zóó was —

„Toe, blijft u nu even een kop thee drinken,” zei hij op den toon van een goeden oom, die 'n angstig kind gerust stelt. „U hoeft heusch niet bang te wezen. Uw oom en tante kennen me heel goed. M'n naam is Hermans, Jan Hermans.”

„Celine Eerenberg,” stelde toen het meisje zich zelve voor en er klonk nu gerustheid uit haar toon.

„Nou, als u denkt — ik ben wel erg koud geworden —”

„'n Kop thee zal u goed doen,” verzekerde hij ijverig en hij schoof z'n gemakkelijksten fauteuil dicht bij den haard. Toen de thee klaar was, zaten ze nog even genoeglijk te praten. Zij vertelde, waar ze woonde en hij kwam tot de ontdekking, dat hij den volgende middag, voor zaken, daar moest wezen, waarop zij verzekerde, dat haar moeder het dan zeker prettig zou vinden, als hij even aankwam.

Toen hielp hij haar over de afscheiding tusschen zijn balkon en dat van de burens heen klimmen, hij stak het raam voor haar open met zijn zakmes en dien nacht droomde hij van haar.

Den volgende ochtend, eer hij naar zijn kantoor ging, kwam de nachtwaker om hem te spreken.

„Ik kom even informeren, of u vannacht ook iets gehoord hebt.”

„Iets gehoord?”

„Ja ziet u, er is vannacht ingebroken bij de familie Meeuwissen. Meneer en mevrouw zijn de stad uit en toen het dienstmeisje vanochtend thuiskwam, zag ze, dat er inbrekers geweest waren. Het juweelenkistje van mevrouw was opengebroken en het parelsnoer met briljanten slot, dat daar altijd in lag, was verdwenen. Nou dacht ik, dat u misschien iets had gehoord of gezien....”

Jan haalde diep adem.

„Absoluut niets,” loog hij toen, ofschoon hij anders zeer waarheidslievend was.

Dien morgen was hij zeer verstrooid op kantoor en al heel vroeg ging hij weg om z'n kleinen auto uit de garage te halen en hij reed de stad uit.

Het was hem, alsof hij telkens weer die woorden hoorde: „Er is vannacht ingebroken.” En daarbij zag hij dan dat lieve zachte gezichtje met de groote blauwe kinderoogen, die hem zoo schuw hadden aangezien.

Wat een ezel was hij geweest! En meer nog: een misdadiger. De heler was immers even slecht als de steler! Hoe kwam hij er toe, dat meisje in bescherming te nemen? In elk geval zou hij Meeuwissen de waarheid moeten zeggen. Maar

later dan. Eerst moest hij even tijd hebben tot zichzelf te komen. Wat zou Meeuwissen te keer gaan!

Zonder er zich van bewust te zijn, was hij den weg opgereden naar het dorp, waar zij woonde — naar ze had voorgegeven ten minste. Ze zou er natuurlijk wel niet wonen. Maar hij kon 't licht vragen.

Ja, de villa Maria scheen wél te bestaan.

„Even den hoek om en dan rechtsaf,” lichtte een voorbijganger hem in. En daar zag hij het staan: „Villa Maria”.

Hij stopte en zonder zelf goed te begrijpen, waarom hij dit deed, liep hij den voortuin door en belde hij aan. Hij kreeg geen gehoor en na even gewacht te hebben, liep hij opzij langs het huis. Daar stond een tuindeur open en dadeijk viel zijn oog op twee voorwerpen, die daar op tafel lagen: een zijden zakdoekje met gebloemden rand, dat hij dien nacht in de hand van het meisje had gezien en een parelsnoer met briljanten sluiting.

Zonder een oogenblik te aarzelen, wipte hij naar binnen, nam de parels en haastte zich ermee naar zijn wagen. Met een verlicht hart reed hij toen weer terug naar huis. Nu hij de parels kon teruggeven, kon hij ook zijn geweten tevreden stellen en misschien behoefde hij niet zoo precies aan Meeuwissen uit te leggen, hoe 'n ezel hij was geweest. Misschien kon hij doen, alsof hij de parels op het balkon had gevonden. En wat betrof het meisje — daar wilde hij maar liever heelemaal niet meer aan denken.

Toen hij weer thuiskwam, ontmoette hij bij de deur den nachtwaker.

„Is mijnheer Meeuwissen alweer thuis?” ifnormeerde hij.

„Nee meneer. Weet u al, dat ze den inbreker hebben?”

Het was Jan, of z'n hart stilstond.

„Hebben ze haar?” stamelde hij ontzet.

„Haar? Hem bedoelt u. Op heeterdaad meneer! 'n Agent zag 'n man hier vandaan komen en die 'm achterna. En jawel, hoor, hij kreeg 'm te pakken. Hij had de parels nog in z'n zak en 'n boel zilver ook. Gelukkig dat de jonge dame d'r niks van gemerkt heeft — een nichtje van mevrouw Meeuwissen was heelemaal alleen in huis vannacht. Maar die is al vroeg weggegaan en daarna schijnt die vent pas te hebben ingebroken...”

Jan slaagde erin zijn eigen zitkamer te bereiken. Daar viel hij in den eersten den besten stoel, haalde de parels uit z'n zak en bekeek ze. En opeens herinnerde hij zich heel duidelijk, dat Celine dien nacht zulke parels had gedragen.

En hij had haar voor een dievegge gehouden! Erger nog, hij was zelf een dief! Hij had haar parels gestolen! Zij zou ze nu stellig al ver-

mist hebben. Ook zou ze er zich wel over verbaasd hebben, dat hij niet gekomen was, nadat zij hem daartoe verlof gegeven had.

Het was nu te laat geworden terug te gaan. Dien nacht sliep hij zoo goed als niet en de volgende ochtend króóp voorbij. Dien middag om vier uur stond hij weer voor de villa Maria. Ditmaal werd de deur door een dienstmeisje geopend, toen hij aanbelde.

Neen, zei ze, mevrouw was niet thuis, maar de juffrouw was er wel.

Zij droeg een goudbruine japon, in de kleur der muurbloemen, die geurden naast het huis, en ze scheen werkelijk blij te wezen, toen ze hem zag.

„Prettig, dat u gekomen bent,” zei ze eenvoudig. „Enkel maar jammer, dat moeder er niet is. We hadden u gisteren verwacht.”

„Ja — ik — ik — jammer — maar drukke zaken —” Hij stotterde maar iets, zonder te

weten, wát hij zei. En toen al z'n moed bijeenrapend, haalde hij de parels uit z'n zak.

„Die — die zijn toch van u?”

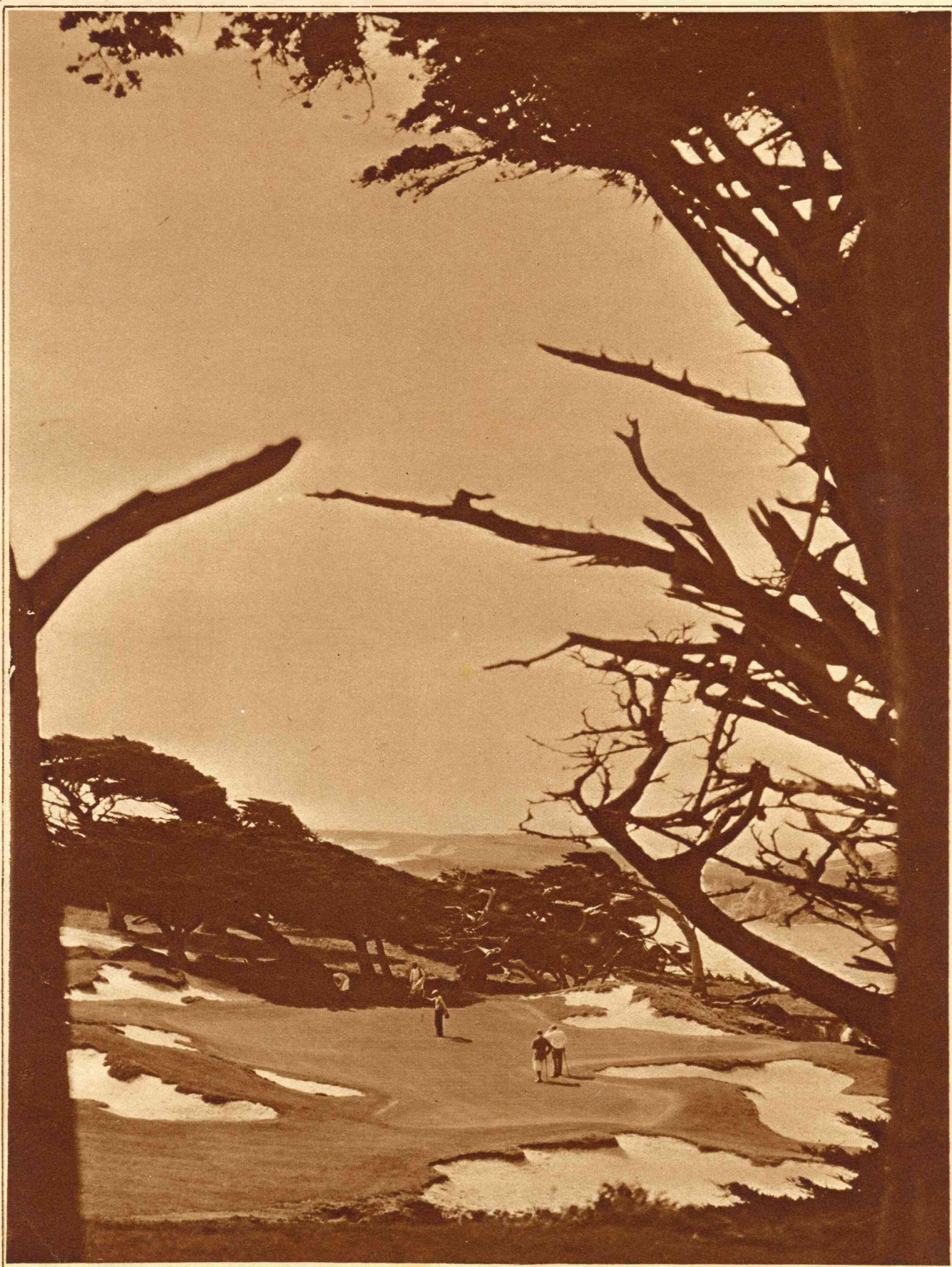
Zij keek hem verbaasd aan en lachte.

„Ik Ben blij, dat ik ze terug heb. Niet dat ze zoo veel waard zijn — 't zijn geen echte parels, weet u — maar ik heb ze cadeau gekregen en zou ze niet graag kwijt zijn geweest. Dan moet ik ze in uw kamer verloren hebben en toch dacht ik zeker, dat ik ze hier nog had gezien. Zoo zie je, hoe we ons kunnen vergissen.”

Jan leunde, met een zucht van welbehagen, achterover in z'n stoel. Nou behoefde hij niet eens meer 'n bekentenis te doen! En hij dacht aan Henny, die, naar hij meende, zijn hart gebroken had en hij keek het meisje daar vóór hem in de oogen.

„Nou en òf!” zei hij uit den grond van zijn hart.

L. v. A.

UIT HET PARADIJS DER NIEUWE WERELD, CALIFONIË:

een wel schilderachtig gelegen golfsterrein tus-
schen de cypressen in de duinen van Monterey.

De Czaar Peterstraat, waar een onafzienbare rij wachtende vrachtauto's hun beurt afwachten om te kunnen lossen aan het goederenstation. Door het gestremde scheepvaartverkeer is het spoorwegovervoer ontzaglijk toegenomen.

IN DE HOOFDSTAD OP DE EILANDEN

Ieder Amsterdammer weet natuurlijk, dat met de „eilanden” de drukke, volkrijke buurt bedoeld wordt in 't Oostelijk gedeelte der stad, bestaande uit Kattenburg, Wittenburg en Oostenburg met de daarachter

gelegen buurten. Gewoonlijk wordt wel aan dit geheele stadsdeel ook den naam „Kattenburg” gegeven en spreekt men ook van „Kattenburgers” als van een bijzonder soort Amsterdammers met een heel eigen stempel, zooals dat ook met de Jordaan en deszelfs bewoners het geval is. De bevolking van de eilanden bestaat hoofdzakelijk uit nijvere handwerkslieden, wier woonsteden als het ware aan de groote fabrieken en werkplaatsen gegroepeerd liggen. Denk maar aan Amsterdams grootste industrie de „Werkspoor”, die alleen al aan duizenden werknemers daar een bestaan verschaft. Ze zijn ook weleens roerig, de Kattenburgers (wie is dat niet op zijn tijd?) en zoo is 't wel eens gebeurd, dat door het opendraaien van de Kattenburgerbrug de eilanden van het overig Amsterdam waren afgesneden, maar over 't algemeen is 't een goedaardig, rondborstig slag van menschen, die hard werken om hun broodje te verdienen.

De Schippersgracht, die een der grenslijnen vormt van Kattenburg.

De „boulevard” van Kattenburg met het drukke verkeer.

Het Kattenburgerplein met het stoere geboomte. Wist u, dat in vroeger dagen de menschen naar deze plek getogen kwamen om verlost te worden van de... koorts? Men geloofde n.l. dat deze 't menschelek lichaam verliet, wanneer men een torentje aan een dezer boomen bond en dan hard weghiep. En tallozen zouden daarbij baat hebben gevonden!

OM EEN BLAADJE TABAK — Stel u gerust, waarde lezer, dit is geen bloedige overrompeling van een vijandig bolwerk tijdens een revolutie, maar een momentopname uit een... tabaksveiling. Dergelijke tooneelen komen in „Frascati” bij de groote Sumatra-tabaksveilingen herhaaldelijk voor, wanneer liefhebbers van een partijtje trachten in bezit van het verlangde te komen.

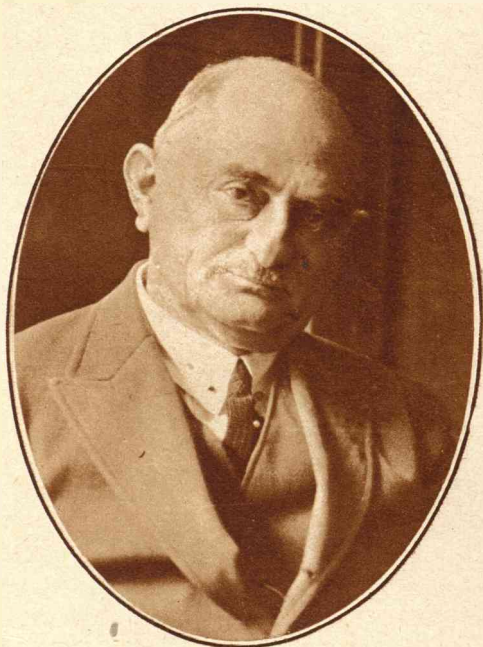
* * *

EEN VROUW IS ER SLECHTS, die zich waagt te midden der rumoerige schare mannen. Hierboven rechts, ziet ge deze moedige vrouw afgebeeld in het hol der leeuwen.

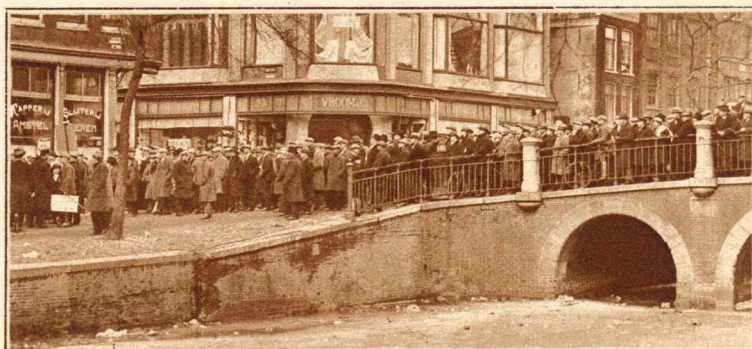
IN DE HOOFDSTAD

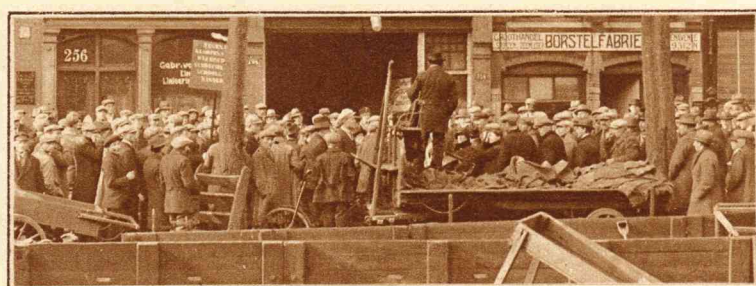
EEN JUBILEERENDE INSTELLING — Het bekende Burger-Ziekenhuis aan de Linnaeusstraat herdenkt deze maand zijn 50-jarig bestaan. Wij geven hierbij een foto van het nitwendige dezer verdienstelijke instelling.

LION GERZON† — Op 61-jarigen leeftijd is hier te stede overleden de heer Lion Gerzon, directeur der bekende modemagazijnen van Gebr. Gerzon. Ook op charitatief terrein heeft de ontslapene zich zeer verdienstelijk gemaakt.

HET WERKLOOZEN-AGITATIE-COMITÉ heeft den laatsten tijd nogal eens „gewerkt”. O.a. heeft men een optocht georganiseerd met het Stadhuis als doel, teneinde daar om lotsverbetering te vragen. Hierboven een gedeelte van den stoet op de brug voor de Damstraat.

Tijdens een redevoering van een der leiders.

Onder enorme belangstelling heeft Zondag j.l. te Westerveld de crematie plaats gehad van wijlen den heer Lion Gerzon. Zoo groot was de belangstelling, dat vele honderden geen plaats meer konden vinden in het crematorium, zoodat men buiten vertoeven moest. Een luidspreker zorgde voor het aanhooren der binnen uitgesproken redevoeringen.

Vergankelijke Kunst

Een begaafde jongeman heeft in 'n straat van de Bulgaarsche stad Rouscouk een karavaan uit sneeuw gemodelleerd. Lang plezier zal hij er niet van hebben, want met de warmere temperatuur is het kunstwerk zeker tot ondergang gedoemd.

ZELFMOORD

DOOR

PIET VAN GRAVEN

Er ging een schuchtere fluistering door het stille dorp aan de Maas, dat Meester zich had willen verhangen; heusch, Tineke, de oudste dochter van 's meesters hospita had hem gezien, op zolder, toen hij het dikke touw met een forschen zwaai om den zwaren dakbint wierp en het andere einde in 'n lossen knoop legde om zijn mageren hals.

Tineke had een gil gegeven van schrik en meester had snel zijn hoofd uit de lus getrokken en lachend aan Tineke gezegd, dat hij aan 't repeteeren was voor een tooneelstukje, waarin dit tafereel voorkwam. Tineke had het niet geloofd en hem dit ook gezegd, maar meester lachte zenuwachtig en zeide, dat het toch heusch waar was.

Tineke hield van den knappen, jongen meester met zijn groote, donkere oogen en als ze hem 's avonds zijn kopje thee bracht op zijn eenvoudige kamer en ze zag hem, gebogen over zijn boeken, dan was er 'n stil verlangen in haar om hem zacht de hand op zijn donker hoofd te leggen en hem te vragen wat hem toch hinderde en welke zijn zorgen waren. Maar in het dorp waren andere meisjes, die dat ook wel wilden en misschien ook wel deden, omdat ze brutaler en mooier waren dan Tineke. Meester hield wel van knappe, jonge meisjes, dat wist Tineke.

„En Tineke,” had moeder gezegd, „nu kijk je maar weer eens vroolijker, hoor! 't Moet nu uit zijn met die kuren. Hoe 't ook is, meester leeft nog en liep vanmorgen weer te fluiten, maar de vier maanden kostgeld heeft hij me nog niet betaald.”

„Hij had 't geld zeker nodig voor zijn arme moeder, daar in de stad,” zei Tineke meewarig.

„'t Kan best zijn, maar zijn kamerhuur moet hij betalen en gauw ook. Wij moeten ook leven; ik zal er hem vanavond naar vragen.”

„Moeder,” en Tineke's stem was heel ernstig, „wacht nog een paar dagen met daarover te spreken. U zou toch geen aanleiding willen wezen, dat iemand zich om het leven bracht?”

„Nonsens,” zei moeder, maar ze vroeg niet naar betaling van de schuld.

Dien avond zei meester, dat hij voor een dringende aangelegenheid naar de stad moest. Heel laat in den nacht kwam hij thuis en Tineke zag heel duidelijk aan zijn oogen, dat hij geschreid

had, toen ze hem den volgenden morgen zijn ontbijt bracht.

„Wat is er toch, meester?” vroeg Tineke. „Kan ik u niet helpen? Ik ben maar een eenvoudig, dom meisje, maar ik kan misschien iets voor u doen.”

„Je bent heel lief voor me, Tineke, maar hierin kun je me niet helpen. Deze dingen zijn te zwaar om te dragen,” zei de jonge man en zijn oogen waren verduisterd door tranen.

Tineke had alles willen doen, om dit groote leed te verzachten, maar ze zei:

„Meester, dan was het toch ook geen tafereel uit een tooneelstukje, toen... op zolder.”

Hij zag haar zonderling aan en antwoordde niet. Tineke vertelde het moeder, die medelijdend het grijze hoofd schudde.

„Ik wou, dat we dien jongen meester maar nooit in ons huis hadden genomen,” zei ze. En in het dorp vertelde men, dat meester zooveel schuiden had, dat hij ze nooit, neen nooit, zou kunnen betalen. Toen die praatjes aanhielden, werd de jonge meester bij het hoofd der school ontboden.

„Kijk eens, Van Bergen,” zei de goedgehartige, oude hoofdonderwijzer, „ik hecht niet veel aan de leuterpraatjes, die dan over den een, dan weer over een ander, hier op 't dorp de rondte doen, maar 't is ditmaal werkelijk...”

„Ik weet het, mijnheer, en ik had het u reeds lang moeten zeggen,” was het zenuwachtig antwoord. „Ik verkeer in enorme moeilijkheden en ik geloof niet, dat ik er ooit weer uittraak. Ik heb schulden, zoo groot, dat ik soms in staat zou zijn er maar een eind aan te maken. Ik heb zelfs éénmaal... u weet het wellicht... ik...”

Hij verborg het gelaat in zijn handen en snikte zacht, met 'n schokkende beweging van zijn schouders.

„Kom, kom,” zei de oude heer bewogen, „kom, kom, Van Bergen, je bent overspannen, absoluut overspannen... zoo erg zal het wel niet zijn... dat met die schulden. Houd je kop op, jonge man... hoeveel is dat dan wel... hoe kwam je in die moeilijkheden?”

Van Bergen had zich eenigszins hersteld.

„Ik kan het u niet zeggen, mijnheer, of liever... ik mag het u niet zeggen. Mijn eerewoord bindt me. „Zijn spreken werd een tikje theatraal. „Wel kan ik u toevertrouwen, dat ik in dezen toestand verkeer geheel buiten mijn schuld. Ik zal echter trachten door hard werken en me nog meer te ontzeggen dan ik nu reeds doe, mijn totalen ondergang te voorkomen. Ik zal strijden tot het einde.”

„Kunt u me zeggen, hoeveel uwe schulden dan wel bedragen?” vroeg de oude heer.

„Ach ja, dat kan ik u wel zeggen,” zei de jonge man moedeloos, „maar waartoe zou het dienen? Er is niet de minste kans, dat u me zoudt kunnen helpen; dat zou ik trouwens ook nooit accepteren. Maar als u 't weten wilt, 't is achthonderd gulden.”

De hoofdonderwijzer schrok, doch zweeg. Hij dacht na. 't Was natuurlijk een heel bedrag... maar 't was toch geen bedrag om daarvoor in de verste verte aan zelfmoord te denken. Als hij nu zelf eens een paar honderd gulden... en dan de notaris en de rijke Van Vliet, als hij 't zelf eens ging vragen... 't Was toch een jongen, die uitstekend voor het werk was, al was hij pas een maand of acht hier.

„Kijk eens, Van Bergen, 't is een heele som, maar ik geloof, dat ik 't bij elkaar zou kunnen krijgen, met een beetje moeite van mijn kant. Zou je absoluut geholpen zijn met dit bedrag en verder buiten schuld kunnen blijven?”

De jonge man was opgesprongen en had beide handen van den ouden man gegrepen.

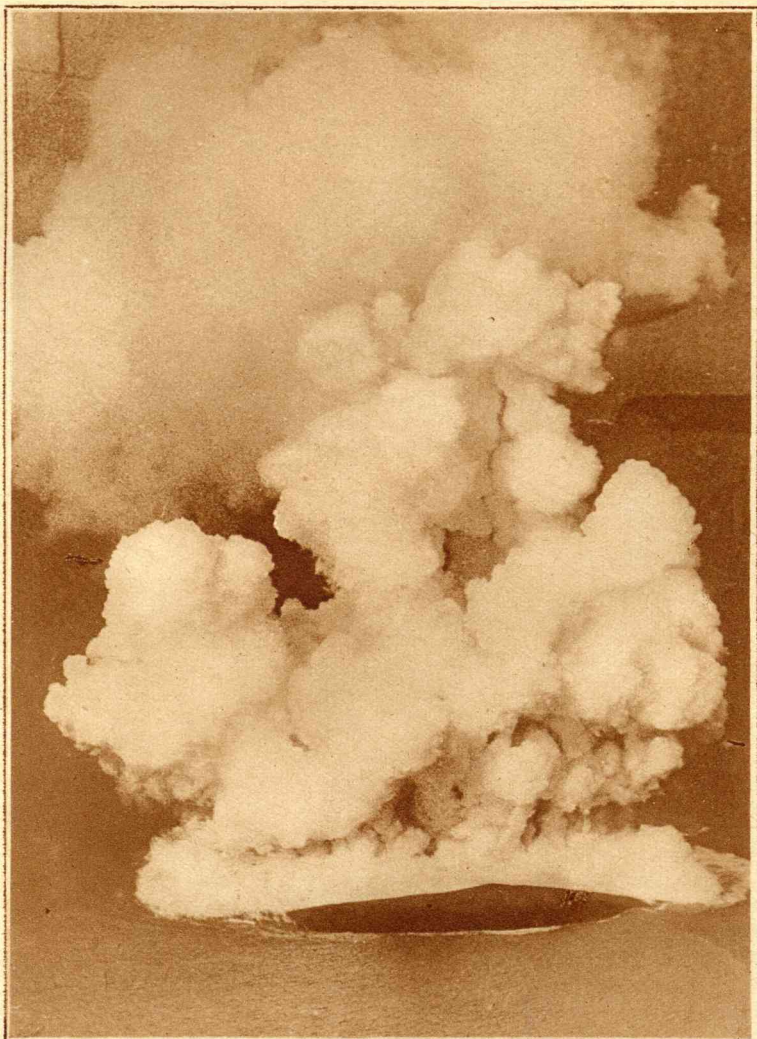
„Mijnheer,” zei hij met trillende stem, „ik dank u van harte voor uw goede bedoeling, maar ik neem dit niet aan. Ik zal door hard werken, door het geven van lessen in de stad, trachten hieruit te geraken. Maar ik ben u zoo dankbaar... Een snik belette hem verder te spreken.

„Van Bergen, je bent overspannen, zeg ik nog eens, zeer overspannen. Je moet dit van mij

Mevrouw de gymnasiaste gaat naar school.

Fräulein Mimi Glaser, een ijverig leerlinge aan het stedelijk gymnasium te Weenen, leerde een jongeman kennen, met wien ze trouwde nog vóór haar schooltijd beëindigd was. Ze stelt er evenwel prijs op haar diploma te behalen en heeft tot het curatorium een verzoek gericht, als gewoontlijk de school te mogen blijven bezoeken. Een vergadering van leeraren werd belegd en na langdurige discussies besloten de heeren haar bede in te willigen. Mimi heeft haar naam nu veranderd in dien van mevrouw Wilhelm en gaat, vergezeld van haar vriendinnen, dagelijks naar het gymnasium. Het is een nog onuitgemaakte zaak, wie haar rapport moet onderteekenen, omdat ze door haar huwelijk meerderjarig geworden is en geen ouderlijk gezag meer kent.

De Krakatau in werking

Een schitterende foto, vanuit een vliegtuig genomen, van de laatste uitbarsting op Krakatau, het vulcanisch eiland, gelegen midden tusschen Sumatra en Java. Het eiland is in 1883 grootendeels verwoest door een van de meest rampzalige vulcanische uitbarstingen, ooit plaatsgevonden, waarbij meer dan 30.000 menschen hun leven lieten.

aannemen, wanneer ik de som bij elkaar kan krijgen. Ik moet er namelijk enkele menschen, vertrouwde menschen, over spreken."

De jonge onderwijzer scheen te weifelen.

"Kom," drong de ander aan, "op deze manier kun je toch niet langer doorgaan?"

"Neen," zei van Bergen, "op deze manier maak ik mezelf kapot, geestelijk en lichamelijk."

"Nu, ik zal mijn best doen, je deze week nog het geld te bezorgen, Van Bergen, en ik hoop...."

"Mijnheer, ik wil dit offer van u aanvaarden, op één voorwaarde."

"En welke is die?"

"Dat ik mij schriftelijk verbind u het geld binnen één jaar, plus zes

procent rente, terug te betalen."

"Maar jongen, dat zal je nooit kunnen!"

"Het moet," zei van Bergen vastberaden, "en het zal kunnen."

Na vier dagen was het den ouden hoofdonderwijzer gelukt de achthonderd gulden bijeen te krijgen en weer stond van Bergen tegenover hem.

"Hier zijn ze, Van Bergen, tel ze maar even na."

"Ik schaam me, mijnheer," zei de jonge man, diep bewogen, "dat ik ten slotte toch heb toegestemd, dit geld van u te nemen en mijn dankbaarheid...."

"Ja, ja, da's best," klonk het, ook eenigszins aangedaan.

"Pas nu op voor verdere moeilijkheden en neem een weekje rust. Ik zal voor een plaatsvervanger zorgen. Er is iets in je oogen.... dat bevalt me niet.... dat duidt nog op gejaagdheid.... op een overspannen zenuwgestel."

"Mijnheer, u bent te goed.... u...."

"Nu, dat blijft dan zoo afgesproken. 't Is vandaag Woensdag. Laten we zeggen, dat u aanstaanden Maandag over acht dagen weer op school is. En neem rust, jonge man, neem rust."

Hoofdschuddend keek de oude heer zijn onderwijzer na, die met gebogen hoofd, als schaamde hij zich, door de dorpsstraat ging.

Toch wel een nobel karakter.... hij had hem beslist bijna moeten dwingen, dat geld te nemen. Hoe zou zoo'n jongen toch zoo in de schuld geraakt zijn? Misschien een domme streek? Neen, dat was niets voor Van Bergen.... en dat hij op zijn eerewoord had beloofd, niet over 't ontstaan van die schuld te spreken.... 't Was niet zijn eigen fout, dat had Van Bergen hem verzekerd en dat geloofde hij ook, die man loog niet. Hij kon je met die donkere oogen zoo vertrouwelijk aanzien.... kinderlijk bijna....

Den volgenden morgen was het, of de bliksem voor de voeten van den ouden hoofdonderwijzer insloeg, toen Tineke hem huilend kwam vertellen, dat meester zich verdrongen had. Gisteravond had hij al zoo raar gedaan, vertelde ze, dat zij bang van hem geworden was. Plotseling had hij zijn hoed opgezet, zijn koffertje genomen en was weggehold. Ze dachten, dat hij naar de stad was gegaan, maar vanmorgen kwamen ze bij Tineke's moeder meester's hoed en koffertje brengen en in het koffertje was niets dan een stuk papier, waarop meester met blauw potlood had geschreven: "Vaarwel, allen. Denk aan mij als aan een, wien het leed te zwaar was."

Tineke kende het uit haar hoofd. Ze had het schreiend wel tien-, twintigmaal herhaald.

"Waar is dat briefje?" vroeg de oude man, bijna barsch, om zijn aandoening te verbergen.

"De politie heeft het genomen," snikte Tineke. "Ze zijn aan 't dreggen, in de rivier."

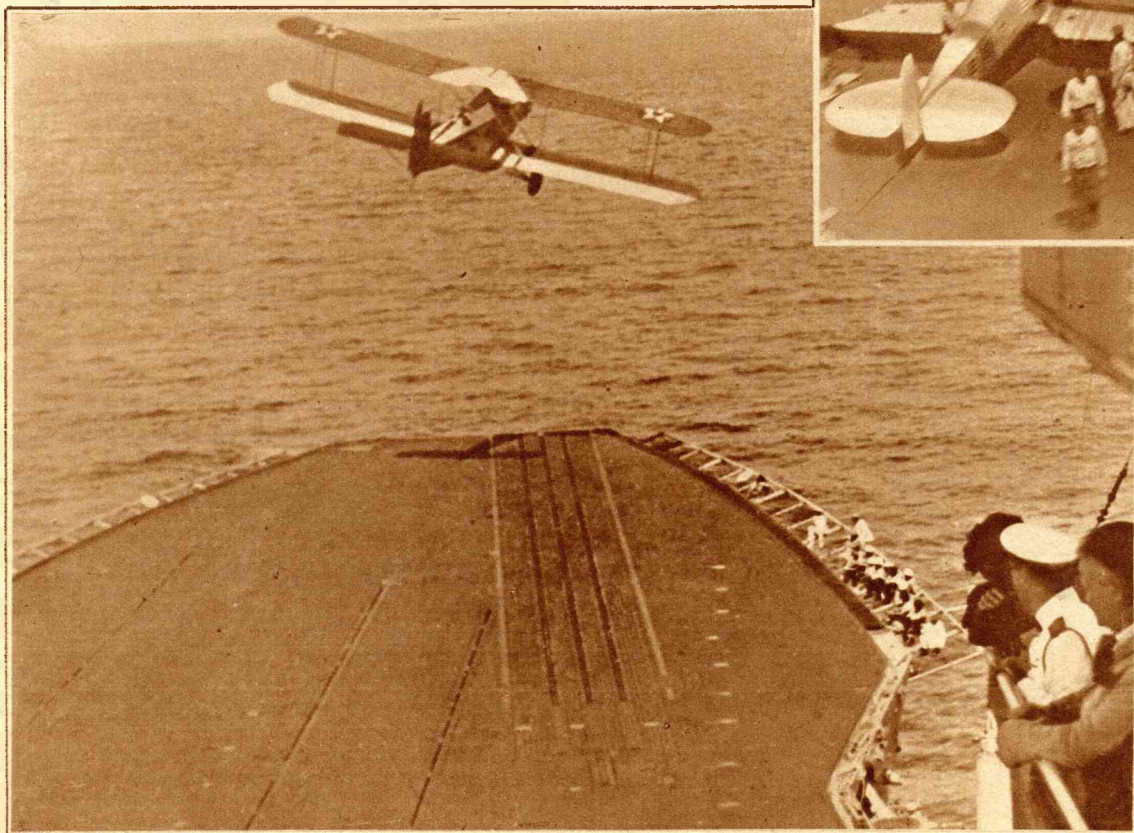
"Ze zullen niets vinden," zei de oude onderwijzer, en 't was, of hij op eenmaal veel ouder geworden was. Hij streek met zijn bevende hand over Tineke's

Lindbergh inspecteert de luchtvloot

Bij gelegenheid eener inspectietoelt van den luchtvaart-kolonel Lindbergh was een groot aantal vliegtuigen opgesteld op het dek van het moederschip Saratoga, 't welk met zijn enorm dek daarvoor speciaal is ingericht.

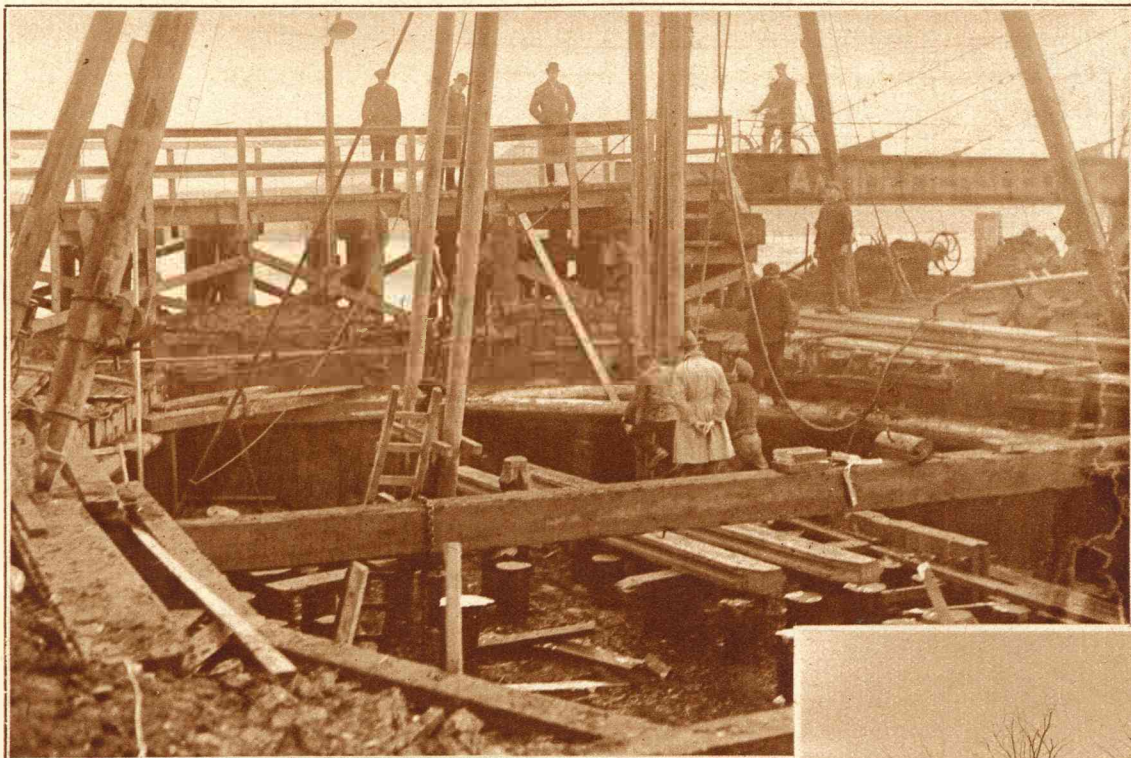
Hiernaast: Na zijn inspectie vliegt Lindbergh weg van het dek der Saratoga.

hoofd, als in gedachten en prevelde zacht voor zich heen, "ze zullen niets vinden, mijn kind, de arme jongen wordt met den stroom mee naar zee gevoerd. 't Is verschrikkelijk.... en nu.... nu hij toch geholpen was.... 't is een ontzettende geschiedenis. Ik zag wel, dat hij sterk overspannen was.... dat zijn van die raadselen, kind, waarvoor we soms komen te staan in dit leven.... van die raadselen.... die niemand kan oplossen....

Tineke ging.... wanhopig.

Drie maanden later ontving men in het dorp een brief uit Paramaribo, waarin Van Bergen schreef, dat hij 't heel goed maakte, en dat hij nu weer ergens anders heen ging....

Na de belemmerende vorstperiode is men weer druk bezig met den bouw van de bascule-brug over den mond van de spoorweghaven te Den Helder. Een kijkje tijdens de werkzaamheden.

EEN LEVENSLUSTIGE TWEELING van bijna 80 jaar oud ziet ge hier afgebeeld. Het zijn de gezusters A. Jongejan-Dammes en M. Bos-Dammes, resp. te Winkel en Aartswoud. Een kras paartje!

Uit Amsterdams Omgeving

De vorige week werd de eerste steen gelegd van het in aanbouw zijnde villapark aan den Van Tuylweg te Velsen. Hierboven: De burgemeester van Velsen tijdens de plechtigheid. Hier-naast: De bewuste steen wordt verder ingemetseld.

VERVALLEN GLORIE. Wat eens een lustoord was, de bekende huizinge aan de Haarlemmervaart te Sloterdijk, is nu een onooglijk cavalee. De koepel is reeds geheel verdwenen, de rest staat op instorten, en dat alles is nog te koop, met hypotheek!

De „Willebrord Snellius” is Zaterdag j.l. uit Den Helder vertrokken voor een oceanografische expeditie. Hierboven: De afvaart van het geleerden-schip.

EEN KOEK EN ZOOPIE OP EEN IJSBREKER. De ijsbreker „Haarlemmermeer I”, trachtend den waterweg van Amsterdam naar Den Haag bevaarbaar te maken, zag op zijn ijsploeg aan den voorsteven op een gegeven oogenblik de commissieleden van de binnenscheepvaart genoeglijk hun kopje koffie drinken.

VAN OVERAL

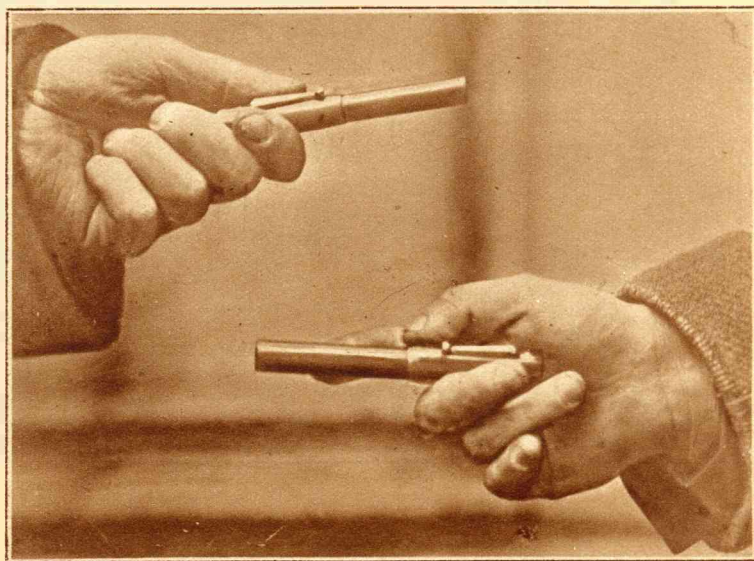

Het verre Oosten in 't hartje van New-York.

Men zou wanen hier een schoolinterieur te zien uit Peking of Hongkong, wanneer niet de vlag op den achtergrond verried, dat men zich hier op Amerikaanschen bodem bevond. Het is n.l. een Chineesche meisjeschool in het Chinezenkwartier van New-York.

De warmtegevende leunstoel.

Hiernaast links: Een nieuw soort stoel, die vooral in kille voorjaarsdagen goed van pas komt, is dezer dagen door een Berlijnsche firma in den handel gebracht. Men behoeft slechts dezen zetel door een gewoon steek-contact met de lichtleiding te verbinden om den rug, de zitting en het voetenbankje een aangename warmte te doen verbreiden.

Geen Vulpenhouder maar 'n gevaarlijk Wapen.

De menigvuldige bandietenovervallen in Amerika's groote steden hebben een vernuftigen uitvinder op het idee gebracht, een verdedigingswapen te construeeren in den vorm van een vulpenhouder, die in waarheid een geduchte revolver is. Als dit verdedigingswapen nu maar geen aanvalswapen wordt . . .

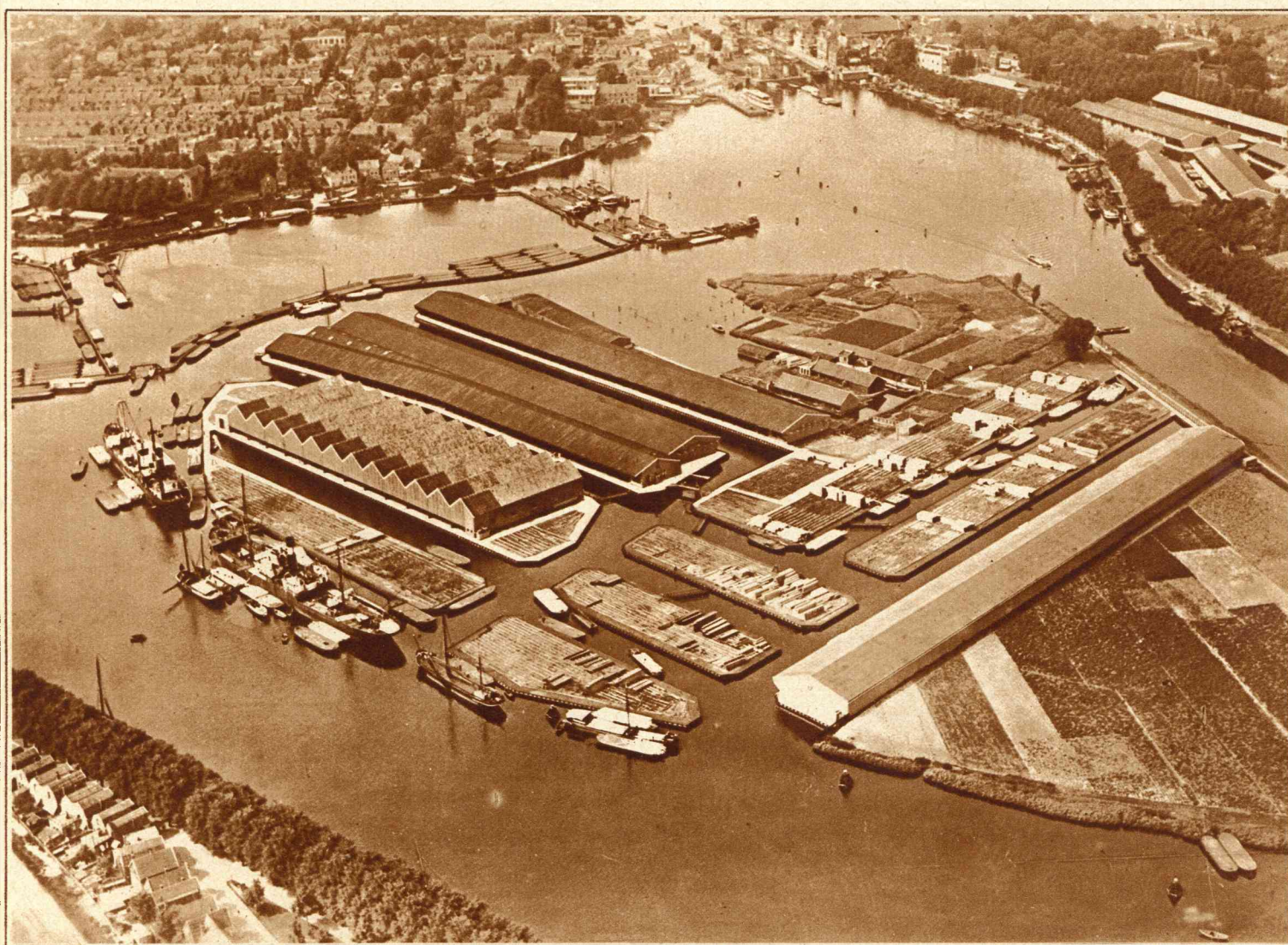
De Prins van Wales zal recipieeren

in plaats van zijn koninklijken vader, die door zijn ziekte voorloopig niet in staat zal zijn, zelf de leiding van de ontvangsten aan het Hof in handen te nemen. In aristocratische kringen in Engeland zijn de dames, die aan den troonopvolger zullen worden voorgesteld, nu druk bezig te repeteeren, hoe ze zich te gedragen hebben, onder leiding van een in die zaken doorknede vrouwelijke deskundige. Daar schijnt nog veel aan vast te zitten!

Een Giftmasker in Vredesdienst.

De uien-schiller van een groot Duitsch hotel heeft zich met een gifmasker gewapend tegen de traanverwekkende gassen, welke deze bolgewassen uitwasemen.

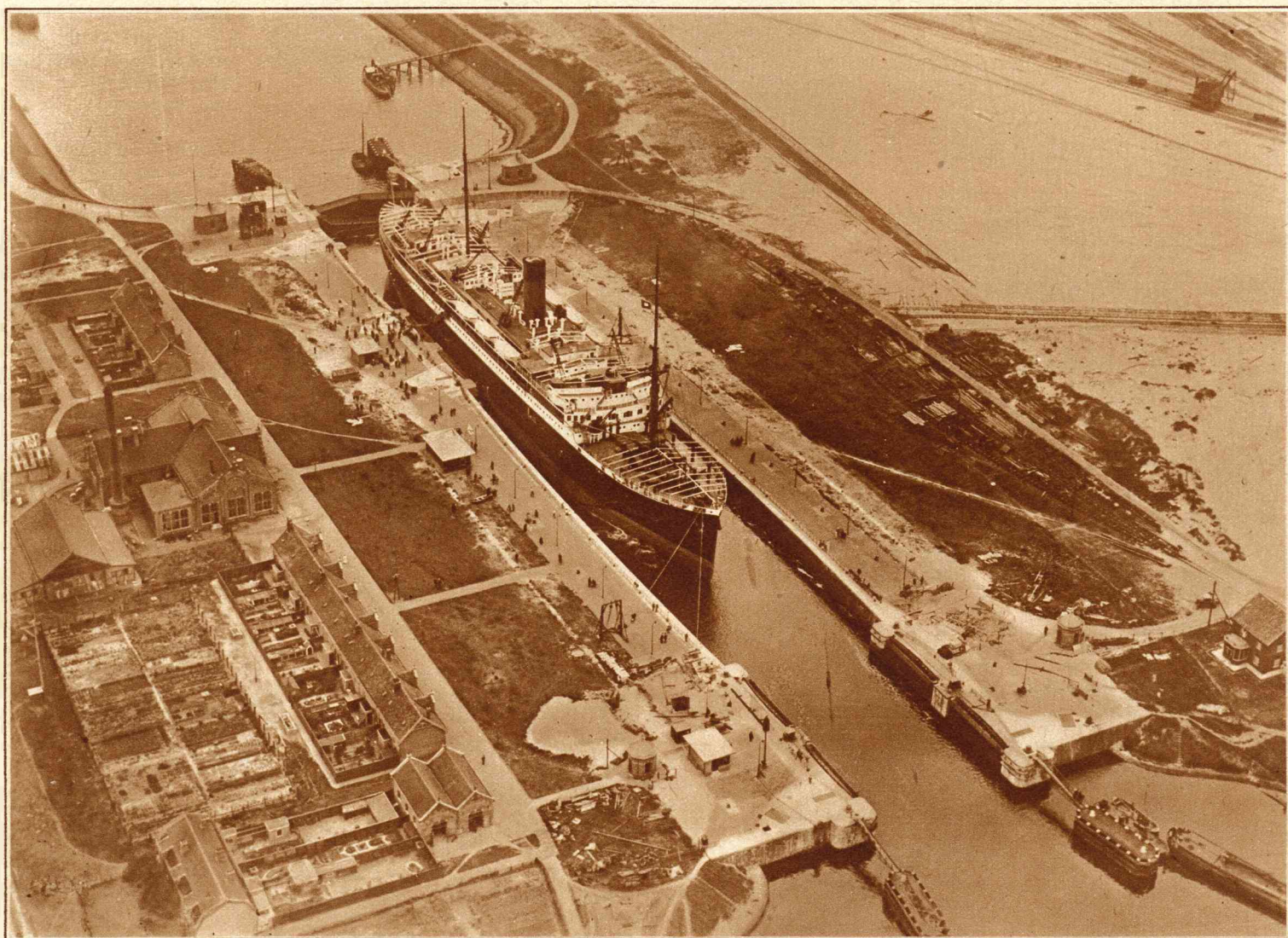
Van Amsterdam naar IJmuiden door de Luch

De weg, dien men anders per boot aflegt, door het Noordzeekanaal van Amsterdam naar IJmuiden, vinden onze lezers hier in beeld gebracht in een viertal foto's, vanuit een vliegtuig genomen. Links boven een Amsterdamsch stadsgesicht, iederen reiziger die uit het Centraalstation de stad binnentreedt welbekend: de Prins Hendrik kade met de St. Nicolaaskerk in 't midden. Rechts op deze foto zien we nog iets van het Damrak met de Beurs en geheel links de Schreierstoren. We vliegen dan even over het Oostelijk gedeelte van onze haven met de groote Oceaanstoomer gemeerd aan de Entrepot-dokken, de Rietlanden en het IJ, waarvan de opname rechts boven 'n prachtig beeld geeft. Op onzen tocht naar Amsterdam havenmonding IJmuiden passeeren we dan Zaandam, waarvan de houthaven wel als het hart mag beschouwd worden. Onder links kunt ge zien hoe een luchtvaarder dit belangrijk havencentrum aanschouwt. Nog weinige minuten en de K.L.M., aan wie we ook deze schitterende luchtfoto's verschuldigd zijn, voert u gezwind over IJmuiden, waar we juist, zie rechts onder, de „P.C. Hooft“ van de Mij. Nederland in de schutsluis zien liggen. Waar vele onzer lezers dit interessante tocht wel eens te water hebben afgelegd, maar slechts weinige door de lucht, meenen we zeer velen een genoeg te doen door hun deze bekende plaats eens vanuit hooger sferen te laten bekijken.

an Amsterdam aar IJmuiden oor de Lucht

De weg, dien men anders per boot aflegt, door het Noordzeekanaal van Amsterdam naar IJmuiden, vinden onze lezers hier in beeld vast in een viertal foto's, vanuit een vliegtuig genomen. Links boven een Amsterdamsch stads- uitzicht, iederen reiziger die uit het Centraalstation stad binnentreedt welbekend: de Prins Hendrik- kerk met de St. Nicolaaskerk in 't midden. Rechts deze foto zien we nog iets van het Damrak de Beurs en geheel links de Schreierstoren. Vlieg dan even over het Oostelijk gedeelte onze haven met de groote Oceaanstoomers, over de Entrepot-dokken, de Rietlanden en IJ, waarvan de opname rechts boven 'n prachtig beeld geeft. Op onzen tocht naar Amsterdams monding IJmuiden passeeren we dan Zaandam, waarvan de houthaven wel als het hart mag be- tracht worden. Onder links kunt ge zien hoe vluchtvaarder dit belangrijk havencentrum aan- komt. Nog weinige minuten en de K.L.M., aan welke ook deze schitterende luchtfoto's verschul- digd zijn, voert u gezwind over IJmuiden, waar juist, zie rechts onder, de „P.C. Hooft” van Mij. Nederland in de schutsluis zien liggen. Maar vele onzer lezers dit interessante tochtje eens te water hebben afgelegd, maar slechts vluchtig door de lucht. meenen we zeer velen een poging te doen door hun deze bekende plaatsen eens vanuit hooger sferen te laten bekijken.

VROUWENLEVEN

VOORJAARSHOEDEN

Wanneer eindelijk de winter schijnt te willen heengaan en de lente vast een enkel tipje oplicht van den sluier die haar wonderen verbergt, als de dagen helder worden en de zon langer en langer haar stralen naar ons uitzendt — dan ontdekken we meer en meer ongerechtigheden aan onze wintergarderobe. En wat er allereerst vernieuwing eischt, zijn dat om dezen tijd niet onze hoofddekseis?

Met een nieuwen hoed, al dragen we hem dan ook nog met onzen wintermantel, voelen we ons verjeugdigd, voelen we iets in ons van de jonge lente.

Een nieuwe zomerhoed! Klinkt het, na barren winter, niet als een lenteliedje? Een nieuwe zomerhoed! En we flaneeren langs en in de modehuizen om te zoeken en te speuren naar datgene wat overeenkomt met onzen smaak en onze omstandigheden. Als we beschikken over veel tijd, dan zullen we waarschijnlijk een goed deel daarvan zoekbrengen met het kiezen van zoo'n nieuwen hoed. Hangt er niet veel van af? Is de hoed niet een belangrijk deel van ons toilet en kan hij niet onze uiterlijke verschijning, ofwel geheel tot haar recht doen komen, ofwel geheel bederven?

We kiezen daarom onzen nieuwen hoed ook niet voor een kleinen spiegel, die alleen het gezicht weerkaatst, maar we onderzoeken wel degelijk het effect ervan op het geheel. De hoed immers moet in harmonie zijn met onze gestalte. Als een lange zeer slanke vrouw voor 'n kleinen spiegel een nauw sluitend dopje past, dat haar snoezig staat, laat ze dan later, als ze haar geheele verschijning ziet weerkaatst, niet schrikken van het slier-asperge-effect. En zou het kleine dikkertje zich als een wandelende paddestoel willen bewegen, omdat haar gezichtje zoo bekoorlijk uitkomt in een grooten hoed?

Dan moeten we ook terdege rekening

houden met den mantel, of het tailleur-costuum, waarbij we onzen nieuwen hoed dezen zomer denken te dragen, tenzij we over zoo ruime beurs beschikken, dat we daarbij later dan maar weer iets anders kiezen.

We kunnen ook nu vast een neutraal hoedje nemen, dat we zeker bij allerlei toilet kunnen dragen, te beginnen met den wintermantel, dien we nog niet kunnen ontberen, en na eerst de kat eens goed uit den boom te hebben gekeken, onzen eigenlijken zomerhoed uitzoeken.

Er zijn charmante nieuwe modellen ontworpen, die zich aanpassen aan het langere haar. O neen, we gaan het haar niet lang dragen, maar het geheel korte haar heeft afgedaan. Willen we nu modieus zijn, dan moe-

Hoed van fantasie-stroo, gegarneerd met geborduurde bloemen van bonte wol.

Modieuze onregelmatig gevormde hoed van bruin Fransch stroo, met garneering van bruin en groene zijde.

Hieronder: Hoed van geel raffia-vlechtwerk over groene crêpe-georgette.

onregelmatigen vorm, is vervaardigd van bruin Fransch stroo en gegarneerd met bruine en groene zijde, terwijl de derde hoed van beige fantasie-stroo een garneering heeft van geborduurde kleurige wollen bloemen, ook aan de binnenzijde van den rand.

Als we handig zijn en tijd hebben en smaak, dan zouden we zoo'n geborduurde bloemengarneering misschien wel zelf kunnen maken!

Corsages hebben we in drie soorten. Er zijn er die geen namaak willen wezen van de levende bloemen en welke, vervaardigd uit leder, uit draad of uit bont, bijvoorbeeld, enkel maar de een of andere versiering geven om, in plaats van bloemen, te dragen bij sporttoiletjes e.d.

Dan worden er corsages vervaardigd, waarbij de levende bloemen, zoo natuurgetroouw mogelijk, worden nagebootst. Zoo zijn er ware kunststukjes van veeren gemaakt en andere van porselein en van glas, die in elk geval het voordeel hebben, dat ze niet kreuken.

En ten slotte zal, in het nieuwe seizoen, de levende bloem als corsage zeer modieus zijn.

PAULA DEROSE.

RECEPTEN.

CROUTONS AU JAMBON

100 gram ham. 15 gram bloem, 25 gram boter $1\frac{1}{2}$ d.L. melk, 2 eiwitten, 10 sneedjes oud brood. Zout, peper, noot en frictuurvet.

Hak de ham fijn. Verwarm roerende de boter met de bloem, voeg er langzaam roerende de melk bij en laat het mengsel doorkoken tot het een dikke massa vormt. Voeg van het vuur de ham, de peper, het zout en de nootmuskaat er bij. Klop het eiwit stijf en vermeng dit luchtig omscheppende bij 't mengsel.

Snijd nu het brood in stukjes pl.m. 10 c.M. dik, 6 breed en 8 c.M. lang. Spreid hierop 't mengsel uit, gelijk van dikte. Maak het frictuurvet zóó heet, dat er een blauwe damp afkomt en bak hierin de broodjes pl.m. 3 min. Keer ze af en toe met een schuimspaan. Laat ze op grijs papier uitlekken en presenteer ze op een schotel, bedekt met vingerdoekje.

ten er krullen onder onze hoeden te voorschijn komen.

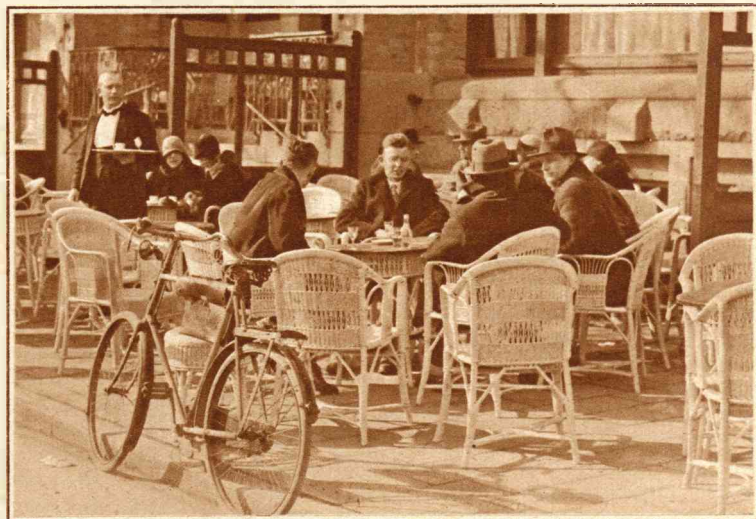
We hebben nog de nauwsluitende dopjes, die als een kapje het hoofd omgeven en soms een verlenging hebben over het rechter oor. We hebben ze van stroo, van vilt met stroo en ook van 'n soort strooien stof en van raffia. Maar daarnaast zien we iets grootere hoeden, welke zeker de meeste vrouwen zullen flatteren en die aangenaam zijn in 't dragen, opdat ze een lichte schaduw geven.

Drie van zulke hoeden uit het atelier van Hannie Schwarz, Berlijn, hebben we hierbij afgebeeld. De eerste toont ons een creatie van geel raffia-vlechtwerk over groene crêpe-georgette. De tweede, met zijn modieuze

Amsterdamsch Allerlei

OP EÉN DAG LENTE EN WINTER — Terwijl het ijs in de grachten en vooral aan den buitenkant van Amsterdam alles in boeien geklonken hield, verklikte de zon op een der negen zomersche Maartdagen ons hunkerende menschenkinderen met haar reeds koesterende stralen; zoodat de terrassen der café's bevolkt werden door de eerste gasten, zij 't dan nog in winterkleeding gehuld. Hierboven: Het Visscherspad nabij Schollenbrug nog in wintergedaante. Hierboven rechts: De eerste buiten-gasten van American.

EEN JUBILARIS — Zaterdag j.l. herdacht de heer N. H. Witbraad den dag, dat hij voor 40 jaar in dienst trad bij de tabaksfirma Gebing te Amsterdam. Zittend de jubilaris en echtgenoot te midden der bloemen, staand de firmanten, de heeren W. Brassem en M. Knoops (rechts).

EEN NIET ALLERDAAGSCHE BRAND verwoestte Zondagavond de directieketen bij den uitgebreiden huizenbouw aan de Admiralengracht. Voor de stucadoors, die hun witte pluim zwart verkoold terugvonden, een strop

EEN FEL BRANDJE woedde Zaterdagavond op den Haarlemmerdijk waar een klein winkelpand uitbrandde. Gelukkig bleven de naastliggende huizen met de moortopgeveltjes gespaard (foto hiernaast)

Bij het einde van den achtsten jaargang maken wij onze lezers er op attent, dat wij voor het inbinden der verschenen nummers banden beschikbaar stellen. De prijs dezer banden is zoo laag mogelijk gesteld, n.l.

in papier f 0.80
in linnen f 1.50

Deze prijs wordt met 50 cent verhoogd, indien opzending naar buiten verlangd wordt. Toezending volgt aanstonds na storting op postrekening 97946.

DE ADMINISTRATIE.

De Carrière van Maud Ferguson

DOOR COR HERMUS

In de groote scènes der laatste twee bedrijven, — aldus de kritiek — kon Ronald Carter zich tegenover de nieuwe ster niet staande houden. Men was er van overtuigd, dat miss Ferguson in de nieuwe Carterfilm, welker voorbereiding over twee maanden zou beginnen en die een bewerking was van Shaw's *Pygmalion*", een zoo mogelijk nog grooter prestatie leveren zou.

De regie van Ronald Carter werd bijzonder geroemd, vooral wat betrof de scènes, die de rampspoedige jeugd van Ann Rowland behandelde. De mondaine tafereelen ontleenden hun betekenis aan het fameuze spel der nieuwe ster, maar onderscheidde zich wat *mise-en-scène* betrof, in niets van wat de groote producties van andere firma's op dit gebied te zien gaven....

Juist drie weken vóór den vastgestelden dag van Maud's huwelijk ontving zij van haar verloofde, die voor zaken naar Los Angeles was, dezen brief:

Liefste,

Tot mijn leedwezen zal ik langer te Los Angeles moeten blijven, dan aanvankelijk mijn plan was. Het gaat om uiterst belangrijke zaken, die dringend mijn voortdurende aanwezigheid vragen. In verband hiermede ben ik tot mijn spijt genoodzaakt ons huwelijk voorloopig uit te stellen. Niettemin moet de tour, die wij, direct na ons trouwen, door Europa zouden maken, doorgaan. Ik moet je dus dringend verzoeken de reis alleen te maken. Mac Larry, mijn secretaris, kan je vergezellen. Zoals je weet is de reis, die wij tegelijk als ons huwelijks-uitstapje bedoeld hadden, noodzakelijk, wijl ik reeds bij alle groote bioscoop-exploitanten in Europa onze komst heb geannonceerd. Je kunt er zoo lang over doen als je wilt. 't Lijkt me beter, dat je in verband hiermee en na de laatste maanden van vermoeienden arbeid zoo veel mogelijk rust neemt en niet meewerkt in „*Pygmalion*”.

Ik zal natuurlijk m'n uiterste best doen nog vóór je afreist in Kinotown terug te zijn.

Als altijd je

Ronald.

Op dit koele, zakelijke schrijven, dat haar trof als 'n diep beleedigende slag en dat haar op eens een klaren kijk gaf in het wezen van den man, met wien zij meende wellicht gelukkig te kunnen worden, antwoordde Maud Ferguson:

Beste Ronald,

Ik ontving het schrijven van mijn directeur Ronald Carter, en heb na lezing er van een gevoel van weezin niet kunnen onderdrukken. Ik vertrek over enkele dagen naar Europa, maar verzoek je dringend de reis geheel voor eigen rekening te mogen doen en mij van mijn verbintenis bij „The famous Carter film association” te ontslaan. Van het gezelschap van den heer Mac Larry zal ik geen gebruik maken.

Maak je omtrent den datum van ons huwelijk geen zorg.

Maud Ferguson.

Hierop kwam per expresse een brief van Ronald.

Liefste.

Je briefje wekt bij mij den indruk, dat je ernstig overspannen bent.

In een annuleering van je overeenkomst, die nog drie maanden loopt, kan ik onmogelijk bewilligen. Ik herinner je er aan, dat, vóór er sprake van was, dat de Europeesche reis eventueel ons huwelijksuitstapje zou zijn, voor jou, dadelijk na opname van „de Modeprinses” de verplichting tot deze reis contractueel werd vastgelegd. Je zult begrijpen, dat het mijnerzijds een dwaasheid zou zijn, deze afspraak zonder grondig motief te schrappen. Van zelf sprekend wordt de reis door mij gefinancierd. De heer Mac Larry, die morgen te Kinotown arriveert, zal je vergezellen.

Je toespeling, wat betreft den datum van ons huwelijk, begrijp ik niet.

Als altijd je

Ronald.

Maud antwoordde:

Waarde Ronald,

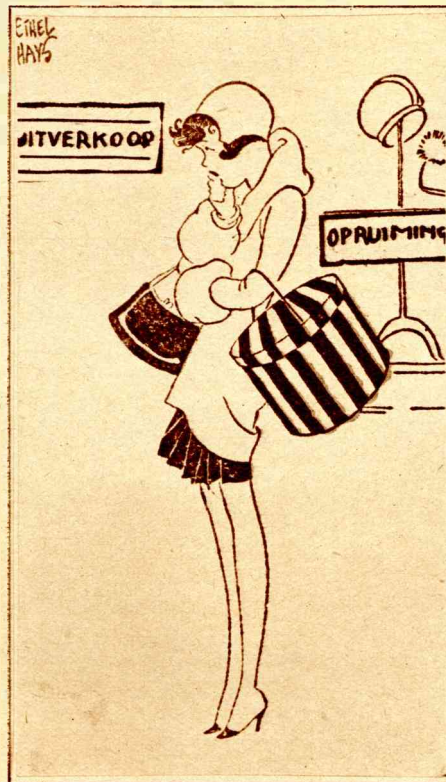
Naar aanleiding van je tweeden directorialen brief, deel ik je mede, dat ik mij, zij het met tegenzin, schik naar de bepalingen van het door mij ondertekend contract.

Wat den datum van ons huwelijk betreft, ik wil er niet méér woorden aan verspillen dan jij hebt gedaan. Ik heb mij definitief voorgenomen verstandig te zijn en niet met je te trouwen. Zijn de drie maanden, dat mijn overeenkomst mij nog aan de „Carter film association” bindt, voorbij, dan wensch ik haar onder geen enkele voorwaarde te vernieuwen.

Ik wensch je van harte alle goeds,

Maud Ferguson.

Fanny Flapuit zegt:

Economie is uitsparen op het eene, zoodat je het andere koopen kunt.

De Europeesche reis van Maud Ferguson was een treurig hoofdstuk in haar leven, een hoofdstuk, waaraan geen einde scheen te komen.

Ze had nu alle gelegenheid na te denken over de gebeurtenissen van den laatsten tijd.

Na „Ann Rowland”, dat op dat oogenblik 'n ware triomftocht door Europa begonnen was, mocht ze zich wellicht de populairste filmactrice ter wereld noemen.

En toch voelde ze zich eenzaam.

Er was niemand, dien ze haar vriend noemen mocht, niemand, die haar wat simpele goedheid schonk.... Och, zij kon nu eenmaal niet gelijk vele harer kunstzusters het leven genieten als een roes van feesten en champagne, luxe en parfums en zich storten van de eene bedwelming in de andere. Zij had altijd haar zuivere, ongerepte ziel behouden en onbewust zocht ze de waarheid op den bodem van alle dingen.

Ze dacht dikwerf met heimwee aan den tijd, dat haar moeder nog leefde, toen ze ijswater verkocht aan 't station van de Underground tegen 1 cent per glas!

Toen ze met Ronald Carter samenwerkte aan „Ann Rowland”, meende ze 'n oogenblik den

weg naar het geluk gevonden te hebben.... Ze had zich met hem verloofd.... Ze had hem leeren

kennen als 'n man van groote uiterlijke bekoring, maar met 'n kil hart, uitsluitend bedacht op 't welslagen van z'n ondernemingen.

„Je bent feitelijk al getrouwd,” had ze hem eens schertsend gezegd.

„Hoe meen je dat, lieveling?”

„Met de „famous Carter film association”,” antwoordde zij, maar blijkbaar had hij de bittere kern van die woorden niet begrepen....

Na het groote succes van Ann Rowland had hij haar opmerkelijk verwaarloosd. Hij sprak bijna geen woord over de uitbundige kritieken in de bladen en hij zweeg over het voornemen, waarvan hij geheel vervuld was geweest, n.l. het verfilmen van Shaw's „*Pygmalion*” met haar in de hoofdrol.

Zij doorzag hem nu volkomen, hem, den wereld-vermaarden jeune amoureux van het witte doek, den schatrijken „producer”, in al z'n armelijke kleinheid.

Hij was afgunstig. Hij kon het niet verkroppen, dat „Ann Rowland” niet *zijn* succes was geworden en dat de pers en het publiek haar als kunstenares verreweg zijn meerdere vond. Hij scheen opeens vergeten, dat zij de vrouw was, tot wie hij de roerendste woorden van liefde en onverbreekbaren trouw had gezegd. Zijn genegenheid voor haar leek opeens verzwolgen door onbedwingbare, kleinheartige jalouzie. Hij ontnam haar de mogelijkheid van 'n nieuw groot succes door haar de rol van Elise in „*Pygmalion*” af te nemen, hij gaf die aan 'n onbenullige actrice en om haar kwijt te zijn, stuurde hij haar naar Europa. Het was diep-beleedigend, het was onbeschaamd en grof....

Zij beproefde aan dit alles niet meer te denken, niet aan het verleden, niet aan de toekomst....

De houding van Ronald Carter had haar in ieder geval behoed voor de groote, onherstelbare vergissing, die hun huwelijk geweest zou zijn.

Het was altijd haar illusie geweest een zeereis te maken. Ze wilde wel geheel opgaan in de gedurige aanschouwing van den wonderen, wijden oceaen, met haar mysterieuze bewogenheid en de altijd-wisselende pracht van lucht en water, maar 't gelukte haar niet. Er waren onzichtbare, knellende banden, die haar vasthielden aan de realiteit van eigen leven. De aanschouwing der natuur gaf haar niet die sterkende vreugde, die ze er van hoopte. Ze wekte een onverwinnelijke melancholie in haar en de zich immer herhalende vraag: waar ga ik heen? Wat moet er van mij worden?

En naar het uiterlijk was zij de voyante vrouw met den beminnelijken glimlach, wier verschijning ten allen tijde geprepareerd was op de lens der alomtegenwoordige persfotografen en van den cameraman, die Ronald Carter haar, zonder haar voorkennis, had meegegeven. Zij was moe van deze houding, die haar carrière haar voorschreef: het altijd poseeren voor de onbescheiden nieuwsgierigheid van Jan en alleman. Iedereen aan boord wilde aan haar voorgesteld worden, met haar praten en haar uithooren over de onbenulligste en intiemste dingen van haar leven. Zij had 't nooit zoo sterk gevoeld, deze kleurige, zelfzuchtige sfeer van menschen, die op een of andere manier van haar wilden profiteren. Er waren lieden, die haar doof zanikten om 'n portret met handteekening, zakenmenschen, die haar wilden exploiteeren als reclameobject, dames die haar beloerden en bekletsten, jonge en oude viveurs, die haar onder hoffelijke termen onbeschaamde voorstellen deden.

Dan was er de secretaris van Ronald Carter, de heer Mac Larry, die niet van haar weg te slaan was, 'n klein mannetje, met scherpe oogen achter 'n vervaarlijken uilenbril, die om haar heen zweefde als 'n vervelend, gonzend insect. Dit serviele heertje bleek eenvoudig 'n groote vlegel te zijn, die haar den tweeden avond aan boord zijn liefde verklaarde en haar tegelijk voorstelde voor gezamenlijke rekening 'n groote filmcompany

te beginnen.... Bij die gelegenheid hield hij, ondanks haar protest, zoo nadrukkelijk Maud's hand vast, dat zij zich genoodzaakt zag, hem 'n klinkenden oorvijg te geven.... Hij bleef sinds dien oorvijg even opdringerig gediensig, maar verzuimde niet haar bij de passagiers van de „Benjamin Franklin” op de gemeenste manier te belasteren.

De zeereis waarvan zij zich vroeger zooveel had voorgesteld, werd een onrustige, vervelende corvée en de meeste harer medereizigers schenen aan het feit, dat ze 'n ster was, het recht te ontleenen haar lastig te vallen.

Het werd er niet beter op, toen haar zwerftocht door Europa begon. Waar ze zich maar vertoonde, werd ze op 'n uitbundige manier gefêteerd. Het leek wel 't sprookje eener geliefde vorstin, die 'n zegetocht doet door haar land. Au fond was 't een ellendige slavernij. Mac Larry liet niet na haar er telkens op te wijzen, dat ze reisde in dienst van de „famous Carter film association” en niet voor haar plezier en hij deed haar die geducht ervaren. Het was Maud duidelijk, dat de heer Larry zijn kleinzielige, persoonlijke wraak tegen haar uitvierde en dat hij het er op toelagde haar op de niet naleving van haar overeenkomst te betrappen.... Och, eigenlijk was alles haar onverschillig. Zij onderging het leven als 'n vreugdelooze verdooving.... Zij liet zich van de eene stad naar de andere zeulen, eerst in Engeland, toen door Zweden en Denemarken, toen door Duitschland en Oostenrijk en ten slotte door Frankrijk. Haar taak was de kino's te bezoeken waar „Ann Rowland” gedraaid werd, Ann Rowland, dat inderdaad 'n overweldigend succes oogstte en haar naam op veler lippen bracht. En de eens met zoo brandend verlangen gekoesterde illusie van roem en eer, leek, overgebracht in de realiteit, 'n ellendige, afmattende nachtmerrie. 'n vaak belachelijke komedie zonder meer. Iedere dag bracht ongeveer hetzelfde programma van geïnterviewd worden en gekiekt en bekeken worden als 'n wonderdier. Ze ontving 'n vloedgolf van invitatie voor lunches, voor diners, voor avondfeesten, voor fancy fairs en liefdadigheidsvoorstellingen. Mac Larry, die de uitnodigingen sorteerdte, spaarde haar zoo weinig mogelijk en sleepte haar in 'n keurigen auto overal heen. In den aanvang had dit alles nog even de aantrekkelijkheid van 't nieuwe, maar al gauw werd 't 'n ongenietbaar recept van altijd 't zelfde: Met 'n lieflijken glimlach speeches aanhooren, bloemen in ontvangst nemen en 'n paar woorden terugzeggen over de verrassende ontvangst, over de schoonheid van 't land en de beminnelijkheid der bevolking met haar grootsch verleden, een vervelend, niets zeggend speechje, dat Mac Larry voor haar had opgeschreven en dat altijd weer met 'n geestdriftig applaus werd ontvangen. Bijna drie avonden per week bezocht ze, naar instructies van den heer Larry, 'n groot bioscooptheater.... Wanneer ze er binnen kwam bracht het publiek haar een ovatie, die zich met dubbele geestdrift na de vertooning van Ann Rowland herhaalde. De eerste malen deed de ondubbelzinnige genegenheid van het publiek haar goed, maar op den duur maakte al dit onbeheerscht tumult haar nerveus en diep melancholiek. Ze kon 't niet van zich afzetten, dat ze eigenlijk niet méér was dan 'n reclameobject, ten genoegen van de firma, waaraan ze contractueel verbonden was en van de eigenaars der kineothéaters, die geld sloegen uit haar aanwezigheid. Daar kwam nog bij, dat ze iederen avond de zeven lange bedrijven van „Ann Rowland” moest aanzien. Het was vervelend en het was pijnlijk ook. Wat ze eerst 'n knap stuk werk gevonden had, leek nu 'n sentimenteele colportageroman, waarvan vooral de vele innige scènes tusschen Ronald Carter en haar onuitstaanbaar waren. Ze kon de gedachte niet van zich afzetten, dat haar eigen leven, evenals dat van Ann Rowland, 'n inhoudloze roman was, met veel geschitter maar van o, zoo weinig waarde.... 't Gebeurde soms, dat ze, gezeten tusschen 'n aanzienlijke ontvangstcommissie, in 'n groot bioscooptheater, moe de oogen sloot en zeker ingeslapen zou zijn, wanneer de altijd waakzame Mac Larry haar niet had aangestooten....

Het was naar te moede of ze deze ellendige reclamereis niet ten einde brengen zou.

De voorgeschreven pose van schoone en

beminnelijke filmdiva begon haar 'n smartelijke inspanning te kosten.... Ze voelde zich zoo eenzaam en van alles verlaten, de toekomst lag zoo eindeloos leeg vóór haar en haar weezin tegen al het uiterlijke vertoon, dat ze moest ondergaan werd zoo sterk, dat ze niets liever zou willen, dan er zich bij neer te vallen. De rust van 'n ziekenhuis, met de toegewijde zorg van verpleegsters, werd haar 'n illusie....

In die dagen dacht ze dikwijls aan haar harde, zorgvolle jeugd, en aan den tijd, dat ze met moeder samen dag en nacht moest werken voor

Levensleed

*

*Op den akker van de dooden
— in vroegen morgenstond
Daar knielde een teeder meisje.
Op den bevroren grond:*

*Vlak bij een houten kruisje.
Waarheen 't portret van Moe.
Die daar nu lag te rusten
De dierb're oogen toe.*

*Maar 't meisje zag die oogen
Lief lachend, als voorheen.
En voelde zich heel vredig
Met Moe'sje, zoo alleen....*

*'t Kind zei aan het portretje
Van blinkend porcelein
Haar kleine-kinder-vreugden.
Haar droefnis ook, en pijn....*

*Zoo is zij vele malen
Reeds bij dit graf geweest.
Maar nu... kan zij niet scheiden:
't Is... Moe's overjarings-feest.*

*En daarom kust zij eind'loos
Het porcelein portret.
Van Moeder, dat op 't kruisje
Vóór haar is pastgezet.*

*En met een kralenkransje,
Tooit zij de beeltenis.
Van die hier ligt begraven
En haar zoo dierbaar is.*

*Dan... komt doorzichtig Vader.
Kniet naast zijn kind bij 't kruis.
Heel éen slechts... dan neemt hij
Zijn meisje mee, naar huis....*

*Waar zij met tranen treuren.
— Om haar, die henen ging
Met weemoed in hun harte
Bij elke herinnering:*

*Van wat meêr mocht mezen.
Doch wat nooit meer mocht zijn.
Voor den getroffen Vader.
Noch voor zijn kindje-klein....*

HERMAN J. HAIJEMAJE.

haar brood.... Ze dacht er aan als aan 'n eindeloos verre, voor altijd verloren schoonheid....

De tour, die drie maanden duurde, werd besloten met 'n bezoek aan Parijs.

Van jongsaf had ze er naar verlangd ééns in haar leven de ville lumière te zien, nu liet de Fransche hoofdstad haar volkomen onverschillig. Ze voelde zich uitgeput naar lichaam en ziel en zelfs het vooruitzicht, dat Parijs haar reclametocht besluiten zou, waarna haar contract met de „famous Carter film association” beëindigd zou zijn, vermocht niet haar te bemoedigen. Zoo sterk was de geestelijke en tegelijk lichamelijke depressie, dat ze haar nabije vrijheid even zeer vreesde als ze tot nu toe haar gebondenheid haatte.

De ontvangst te Parijs overtrof alles wat ze op haar Europeesche reis had meegemaakt. Het begon met de ovatie eener geestdriftige menigte van filmenthousiasten — naar de persberichten liep hun getal in de duizenden — die haar buiten het station toejuichte en haar auto bestormde,

zoodat vijf politieruiters de handen vol hadden, om haar heelhuids buiten het gedrang te voeren.

In de hal van haar hotel wachtten de vertegenwoordigers van het stadsbestuur, autoriteiten uit Kunst- en filmwereld en tal van corporaties om haar te verwelkomen....

Zij stond te midden van 'n waren bloementuin met 'n kwijnend glimlachje te luisteren naar de vele speeches, waarvan ze nagenoeg geen woord verstond en onderging dit alles als 'n kwelling....

Er werd haar 'n souper aangeboden, maar ze verontschuldigde zich onder voorwendsel van zware hoofdpijn. Mac Larry was razend, het scheelde niet veel of hij had haar en plein comité een scène gemaakt....

Die mijnheer Larry bleek een kleine schavuit, die er voortreffelijk slag van had Maud Ferguson's reis ten eigen nutte uit te buiten. De diva kreeg n.l. heel veel kostbare geschenken toegezonden, die haar nooit bereikten....

Op haar luxueuze hotelkamer had ze nauwelijks de energie zich te ontkleeden.... Ze sliep tot den volgende dag elf uur. Ze zou zeker langer geslapen hebben, wanneer Mac Larry haar niet had laten wekken, met de boodschap, dat vijf Fransche journalisten, benevens 'n Amerikaansch filmmagnaat haar sinds negen uur wachtten.... Ze stond op en voelde zich even vermoeid als toen ze ter ruste was gegaan....

De gedachte liet haar niet los, dat het heerlijk moest zijn in te slapen en niet meer wakker te worden. Ze bezat zelfs niet genoeg energie meer om zich te verzetten tegen den dwang, dien de brutale Mac Larry haar oplegde.... Ze zat aan bij 'n lunch, die de Parijsche pers haar aanbood, ze ging op audiëntie bij den president der Republiek, ze bezocht het graf van den onbekenden soldaat, waar ze 'n krans neerlegde met de Amerikaansche kleuren, een vertooning, waarbij de honderden nieuwsgierigen door de politie moesten worden teruggedrongen. Daarna bezocht ze twee ziekenhuizen, praatte 'n paar woorden met zieke stumpers, die haar volkomen onverschillig aankeken en gaf ze bloemen. Vervolgens dineerde ze bij den Amerikaanschen gezant.

De volgende drie dagen brachten, met eenige variatie, ongeveer hetzelfde programma.

Uit Bordeaux, Lyon, Monte Carlo en nog talrijke andere plaatsen waren uitnodigingen gekomen en Mac Larry had ze gretig aanvaard. Hij had er alle belang bij de tournee zoo uitvoerig mogelijk te maken.

Den laatsten dag van het bezoek aan Parijs ging in het gebouw van de Opéra Française de première van de film „Ann Rowland”.

De groote zaal was geheel gevuld met 'n uiterst select publiek, waaronder de kopstukken van kunst, wetenschap en politiek.

Maud Ferguson's donkere schoonheid troonde in de eereloge, tusschen den Franschen president en den gezant der Vereenigde Staten.

Na het derde bedrijf bracht men haar een enthousiaste hulde, die minutenlang duurde.... Zij boog en glimlachte minzaam, maar onder de rose schmink was haar gezicht doodsbalek. Ze kon zich nauwelijks staande houden en haar handen trilden onbedwingbaar....

Na het laatste bedrijf moest zij ten tooneele verschijnen, zóó had Mac Larry het gedecreteerd en zij had willoos toegestemd. 'n Fransch legatie-secretaris leidde haar hoffelijk door de corridors naar de scène.... Bij de ijzeren tooneel deur stond een man met gebronsd gelaat en donkeren baard, die haar met groote oogen aanzag.... Ze stond onwillekeurig 'n oogenblik stil en keek den man aan, maar dan ging ze verder.... De jonge, slanke Franschman, die haar geleidde, sprak vriendelijke woorden tot haar, maar zij verstond hem niet.... Ze kon zich niet weerhouden even om te zien en zag hoe de heer met den donkeren baard hen volgde en geen oog van haar afliet....

Nu stond ze op het groote tooneel.... Geweldig tumult als 't rumoer van donder en stortregen kwam haar tegemoet, 'n ovatie, waaraan geen einde scheen te zullen komen.... Ze zag de duizendkoppige menigte als door een nevel en het rumoer roffelde pijnlijk in haar arm gekweld hoofd. Dan vroeg ze met 'n hulpeloos gebaar om stilte.... Ze zocht moeizaam naar de woorden, die ze moest zeggen.... Er kwam iets in voor van de heerlijke vriendschap tusschen twee

groote, roemrijke volkeren, wier zonen voor één ideaal gestreden hadden.... Maar 'n duizeling greep haar. Haar glimlachend gezichtje trok weg in 'n smartelijke grimas.... Nu is alles voorbij, dacht ze.... en ze voelde zich wegzinken in een diepe, donkere leegte....

En toen het ontwaken, den volgenden dag.... Ze borg het hoofd in haar handen, om het licht niet te zien en zwaar woog op haar de gedachte, dat vandaag alles opnieuw beginnen zou.... Ergens buiten begon 'n klok te slaan en telde mee: één, twee, drie.... Al drie uur in den middag! Ze schrok er van, wilde haastig opstaan, maar zoo zwak voelde ze zich, dat ze weer terug tuimelde in bed.... Nu herinnerde ze zich plotseling wat er den vorigen avond met haar gebeurd was.... Ze was onwel geworden en in zwijm gevallen verder herinnerde ze zich niets meer.... Ze merkte nu, dat ze in 'n vreemde kamer lag. Heerlijk rustig was 't hier.... Hoe heel anders dan in haar hôtél, waar dag en nacht het koorts-achtig rumoer van den boulevard klonk.... Waarschijnlijk wist Mac Larry niet eens waar ze was, anders had ie zich al 'n paar uur geleden vertoond.... Ze was volstrekt niet benieuwd hem te zien, want ze voelde zich zeer ziek en zwak.

Er kwam een verpleegster binnen, die met vriendelijke, zachte stem den dokter aankondigde. De dokter onderzocht haar nauwkeurig. Het zou haar niets verwonderd hebben, wanneer hij zou zeggen, dat haar toestand hopeloos was. Ze zou het volstrekt niet zoo erg gevonden hebben. „Ik kan niets ernstigs bij u constateeren, u is alleen verschrikkelijk overspannen en zeer zwak. U moet volkomen rust nemen en u goed voeden, dat is alles”....

Ze dankte hem met 'n glimlach en toen hij weg was, sliep ze in.

Toen ze wakker werd zat de zuster aan haar bed.

„Moet ik hier weg zuster?” vroeg ze opeens angstig.

„U kunt hier blijven zoo lang u wilt.”

„Goddank!” en na een stilte: „Waar ben ik toch, zuster?..... Toch niet in het hôtél „Esplanada”?”

„Neen, u is hier in 'n rustig familiepension en niemand weet waar u bent.”

„Gelukkig!”....

Er ging een nacht voorbij en nog een dag....

Er was niemand om haar heen dan de zuster en nog één keer de dokter, die haar zeide tevreden te zijn over haar toestand....

Zij sprak heel weinig en niemand vroeg haar iets. Het was doodstil in haar kamer. De ramen stonden half open en er kwam een geur naar binnen van voorjaarsgroen....

Tegen den avond werd er aan de deur getikt en 'n donkere, zachte stem vroeg aan de zuster: „Zou miss Ferguson mij een oogenblik kunnen ontvangen? Dokter Dubois heeft er geen bezwaar tegen.”

De zuster wenkte den bezoeker binnen te komen en beiden naderden geruischloos het bed.

„Ik geloof, dat zij slaapt, meneer.”

„Maakt u haar vooral niet wakker, zuster.”

Er viel een stilte.

„Ik denk vanavond nog te vertrekken,” hernam nu de donkere stem, „ik heb alles geregeld met den dokter en met mevrouw Lesage, de pensionhoudster.... Ze kan hier rustig blijven, zoo lang dokter Dubois het noodig acht.... Ik had haar nog gaarne gesproken, maar misschien is het beter zoo”.... De donkere stem kreeg nu den klank eener onbedwingbare ontroering....

„Zij was een lieve vriendin uit mijn jeugd, zuster. Ik zag haar terug op de film „Ann Rowland”.... Het was maar een spel en tóch voelde ik, dat zij zich zelf speelde en een eenzaam, ongelukkig menschenkind was.... In werkelijkheid zag ik haar weer, dien avond in de grand opéra en toen wist ik, dat ik gelijk had.... Ik heb jarenlang hard gewerkt in den vreemde, ik heb, wat men noemt „veel bereikt” in het leven, en heel veel meegemaakt, maar ik heb haar nooit kunnen vergeten, en ook niet haar moeder, die een heilige was.... Ik had toen ter tijd nog niet den moed om mij zelf te zijn en misschien is zij wel heen gegaan omdat ik laf was.... Ik ben er voor gestraft; ik heb haar nooit kunnen vergeten.”

Terwijl de man sprak, zijn oogen onafgebroken op de zieke gericht, had de zuster zich teruggetrokken en stond nu aan 't venster naar buiten te kijken. Ze voelde hoe de bezoeker sprak in 'n onbeheerschte ontroering, als in een biecht tot de vrouw, die daar slapend op het bed lag....

Na 'n lange stilte kuste de bezoeker heel zachtjes de bleeke, slanke hand, die op de bedsprei lag, dan ging hij.

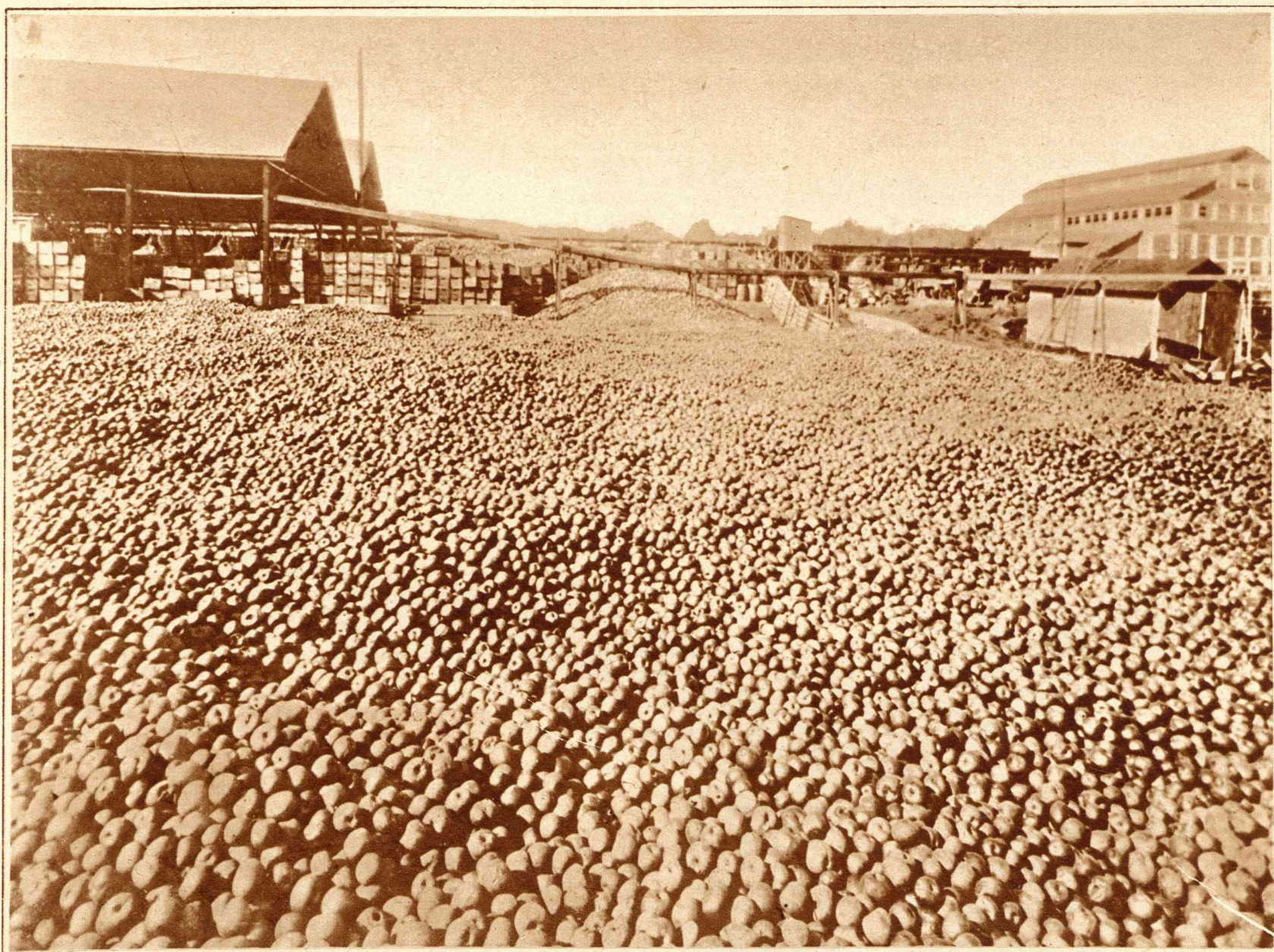
Maar opeens als in 'n snik, 'n noodkreet om hulp, klonk de stem der zieke: „William!”

Hij stond 'n oogenblik stil en ging dan terug naar het bed. Hij zag in twee groote, donkere oogen, die vol tranen stonden en die smeekend naar hem opzagen.

„Ga niet heen, Will,” fluisterde de stem, „ga niet heen!”....

Op haar teenen verliet de verpleegster het vertrek....

William Robertson knielde neer.... Hij kuste twee bleeke wangen, die nat waren van tranen, hij kuste twee schoone oogen, waarin een schemer blink van geluk, woordeloos....

EEN APPELTJE VOOR DEN DORST. Bij het zien van dezen ontzettenden appelenstroom, zou men, gedachtig aan het Engelsche spreekwoord, dat een appel per dag den dokter buiten de deur houdt, mogen concluderen, dat alle Amerikaansche dokters wel vacantie konden nemen. Het is n.l. een gedeelte van den voorraad eener appelplantage in Winchester, machtsend op verzending naar alle werelddelen.

De proefwedstrijd der hockeyers in het Stadion. Elfital B trekt ten aanval.

Blauw Wit speelt wederom gelijk. Ditmaal nam V.S.V. een puntje uit het Stadion mee. Op onze kiek passeert De Koning den Amsterdamschen doelman met een laag schot.

SPORT VAN ZONDAG

Het wordt nu zoo zachtjes aan wel duidelijk, dat we in de hoofdstad van kampioenswedstrijden verschoond zullen blijven. Blauw-Wit haalt het niet! Met de week wordt het duidelijker.

Nu weer verspeelden de Zebra's aan V.S.V. een punt, na zelfs met 3—0 te hebben voorgestaan. Zoo was de stand met de rust. Daarna kreeg de strijd echter een heel ander aanzien.

de IJmuider club. Stormvogels staat één punt voor op U.V.V., doch de Utrechtenaren speelden een wedstrijd minder. Neemt men hierbij in aanmerking, dat Stormvogels nog bij U.V.V. in Utrecht op bezoek moet, dan blijkt hieruit wel, dat zich nog allerleimogelijkheden kunnen voordoen.

Inmiddels is het aantal kandidaten tot 3 beperkt. H.F.C. heeft zich in veiligheid gesteld en R.C.H. eveneens. Deze clubs kunnen thans zelfs het oog weer naar boven gericht houden.

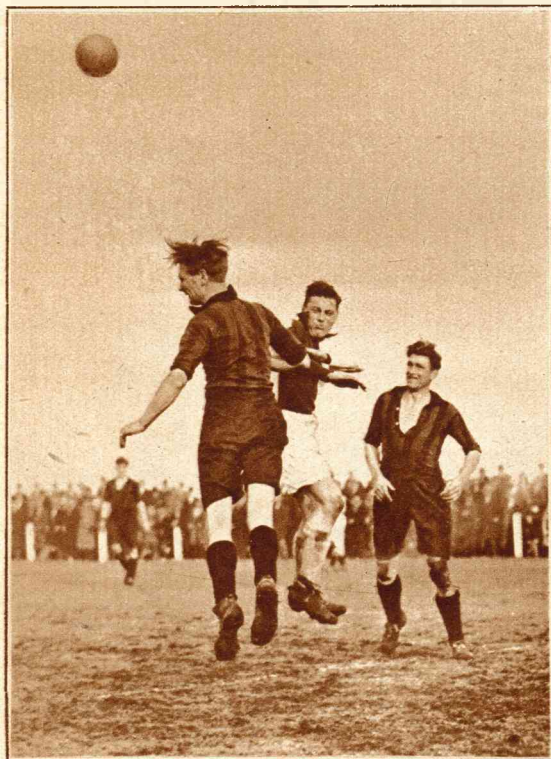
Ajax heeft intusschen te IJmuiden uitstekend werk verricht.

De vogels zijn op eigen veld tot alles in staat. Dit bleek wel, toen de rood-witten, na met 3—0 te hebben voorgestaan, zich de overwinning nog bijna zagen ontgaan.

Een zucht van verlichting ontsnapte den velen supporters, toen het eindsignaal klonk en v. Kol c.s. het 3—2 hadden kunnen houden. 't Had moeite genoeg gekost. Nog eenige van die benauwde overwinningen en Ajax is buiten gevaar.

Aan het succes der Amsterdamsche 2e-klassers dienen we meer, dan gewone belangstelling te wijden, te meer, daar de positie van Zeeburgia even-

als die van D.E.C. zoo is, dat het kampioenschap eigenlijk voor het grijpen ligt. Zeeburgia heeft een aardigen voorsprong, en D.E.C. behoeft uit de resterende 2 wedstrijden 3 punten om binnen te zijn. Dan is het zooveelste kampioenschap dezer Meerclub een feit. Zeeburgia, dat sinds zijn entree in de 2e klasse steeds een uitstekend figuur heeft geslagen, zal zeker eveneens een waardig representant zijn in de promotie-competitie. Of één van beide het zal halen is een andere vraag. Gemakkelijk gaat het niet.

E.D.O. klopt Z.F.C. met 4—2. De Zaankanters in den aanval. De Haarlemsche verdedigers Van der Laan en Kuil bezweren het gevaar.

Van 3—0 werd het 3—4 en ten slotte mocht Blauw-Wit nog blij zijn, dat Dorenbos niet lang voor tijd den gelijkmaker in het Velseroorder net deponeerde.

Weer een gelijk spel dus en..... Feijenoord won.

Nemen we daarbij in aanmerking dat de Stadionclub nog 4 zware uitwedstrijden voor den boeg heeft, dan kunnen we moeilijk erg optimist zijn.

Begint de belangrijke vraag, wie kampioen van afdeling II zal worden, dus wat minder ingewikkeld te worden, de strijd in afdeling I is en blijft ook voorloopig interessant. De overwinning der Ajacieden op Stormvogels doet de spanning nog toenemen.

Ajax heeft nu één punt meer dan

De tweede klasse „derby" tusschen Bloemendaal en Haarlem werd met 1—0 door de bezoekers gewonnen. Moment uit dezen spannenden strijd voor het roodbroekendoel

Bij den wedstrijd tusschen Blauw Wit en V.S.V. Amsterdam en Velseroord in strijd om den bal.

Eens moet het echter lukken. De kans, dat we een 1en klasser zullen moeten missen, wordt kleiner, die van uitbreiding grooter.

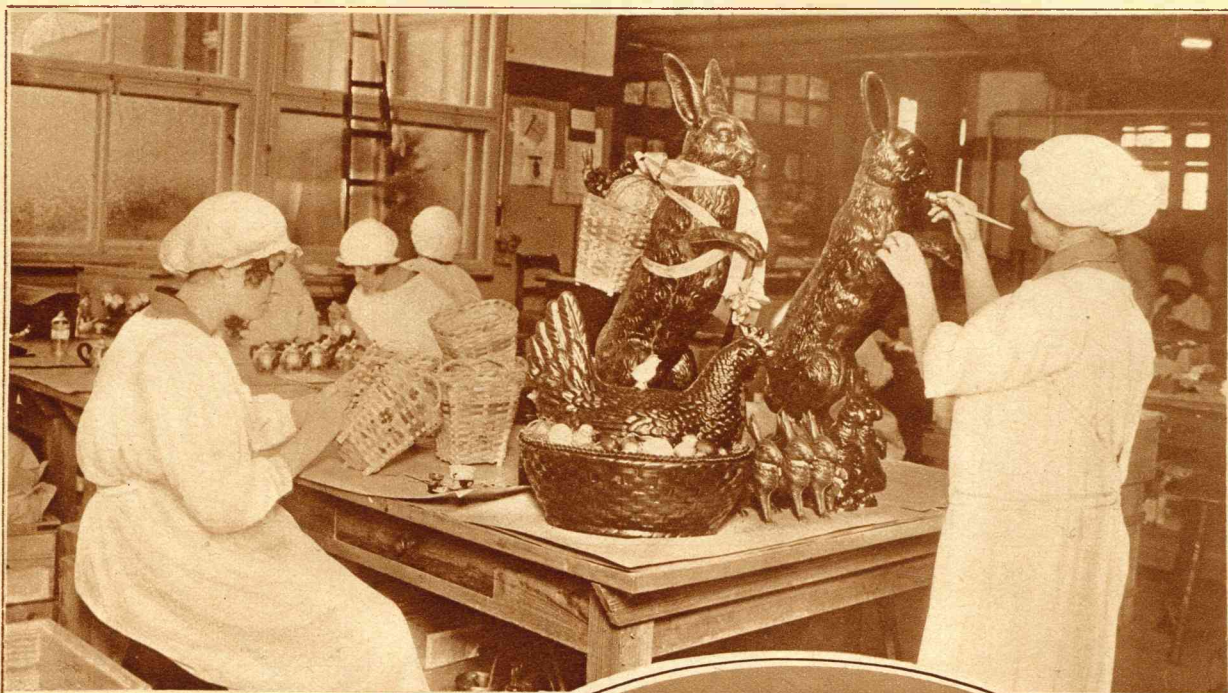
D.E.C. weet daar trouwens van mee te praten. Erg veel plezier hebben de D.E.C.'ers er nimmer van gehad.

Tegenover dit succes van genoemd tweetal staat weer de hachelijke positie van V.V.A. en A.F.C. Vooraf voor de V.V.A.'ers is de situatie uiterst precair. Laten we hopen, dat, wanneer het op degradatiewedstrijden uitloopt, de club van Jibben zich zal weten te redden.

Bij A.F.C. zijn er meer gegadigden. De geweldige nederlaag tegen Alcmara doet echter niet veel goeds verwachten.

BIJ DE WIEG VAN PAASCHKIPPEN EN -HAZEN

De onvergankelijke traditie om in den Paaschtijd chocolade- en suikeren kippen, hazen en vooral eieren te verorberen, brengt elk jaar weer veel werk en drukte in de fabrieken, waar al deze zoete lekkernijen geboren worden. Onder de vaardige hand der arbeidsters in deze oorden ontstaan legioenen opzittende lang-ooren en eieren-leggende kippen, nauw gehuisvest in rieten mandjes. Maar 't recordcijfer wordt toch behaald door de paascheieren, in alle rangen en standen, van de kleinste en onaanzienlijkste, die met zoovele tegelijk in een zakje gaan en per ons gewogen worden, tot de grootste en allerrijkst uitgedoste, met marsepein-figuren opgetuigd of met kleurrijk papier omwonden en gevuld met de meest uitgelezen bonbons en andere delicatessen. Het is een heele industrie op zichzelf, die duizenden arbeiders brood verschaft en... het meest kieskeurige menschedom oogenblikken van heerlijk genieten. Onze fotoreeks toont u eenige momenten uit het wordingsproces van bovengenoemde, vooral voor de jeugd zoo begeerenswaardige artikelen.

De laatste hand wordt gelegd aan het toilet van Mijnheer de Haas.

Een reuzenei wordt op kunstzinnige wijze met bloemen opgesmukt.

Met de hand wordt het marsepein in vormen geperst om er als bloembollen uit te komen.

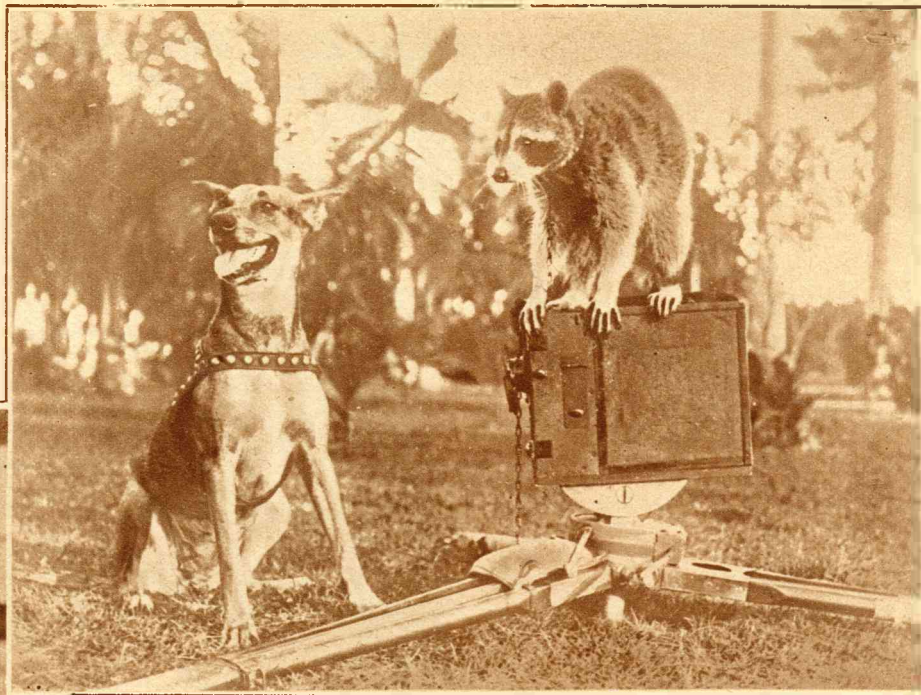
Gevulde paascheieren, allerkeurigst aangekleed, ter verzending gereed.

Hé, wat een zaligheid!!

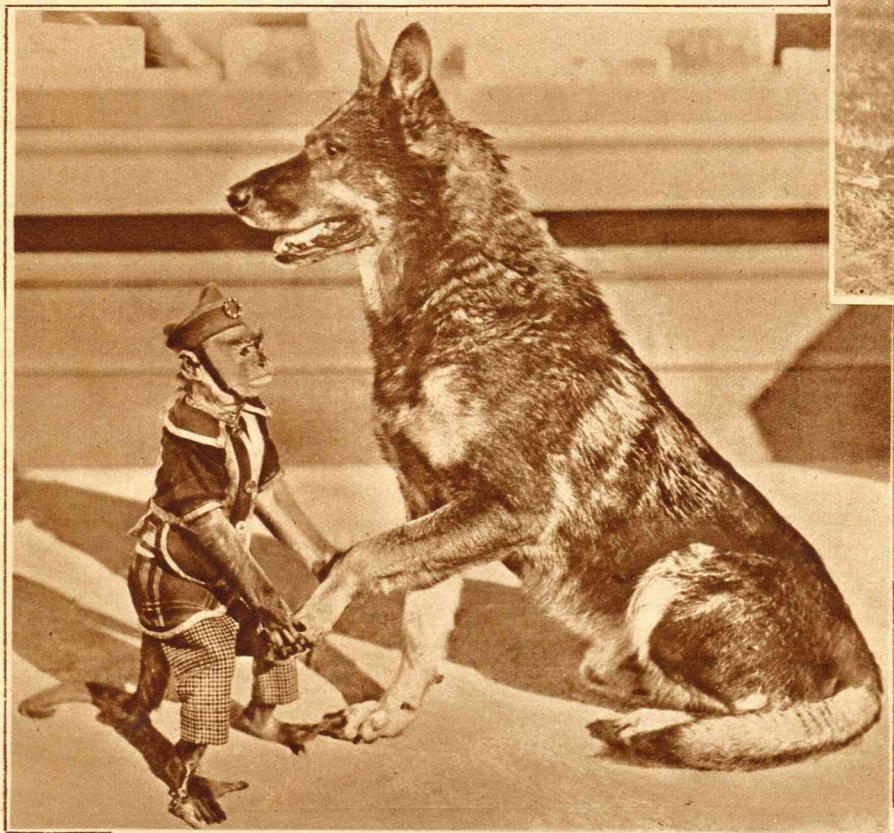

VIervoetige FILMSTERREN

Het zijn niet alleen met een redelijk verstand begaafde menschen, die zich aan den filmhemel een plaats als min of meer flonkerende ster veroverd hebben — we hebben al meermalen kunnen constateeren, dat er ook uit het dierenrijk filmspelers en speelsters gerecruteerd worden, die, ieder op zijn eigen wijze, het bioscoopninnend publiek weten te boeien door hun bewonderenswaardige „techniek en vaardigheid”. Sommige dezer viervoetige acteurs hebben zelfs een vermaardheid verworven, die niet behoeft onder te doen voor die van de meest geliefde filmhelden. Denk maar eens aan den

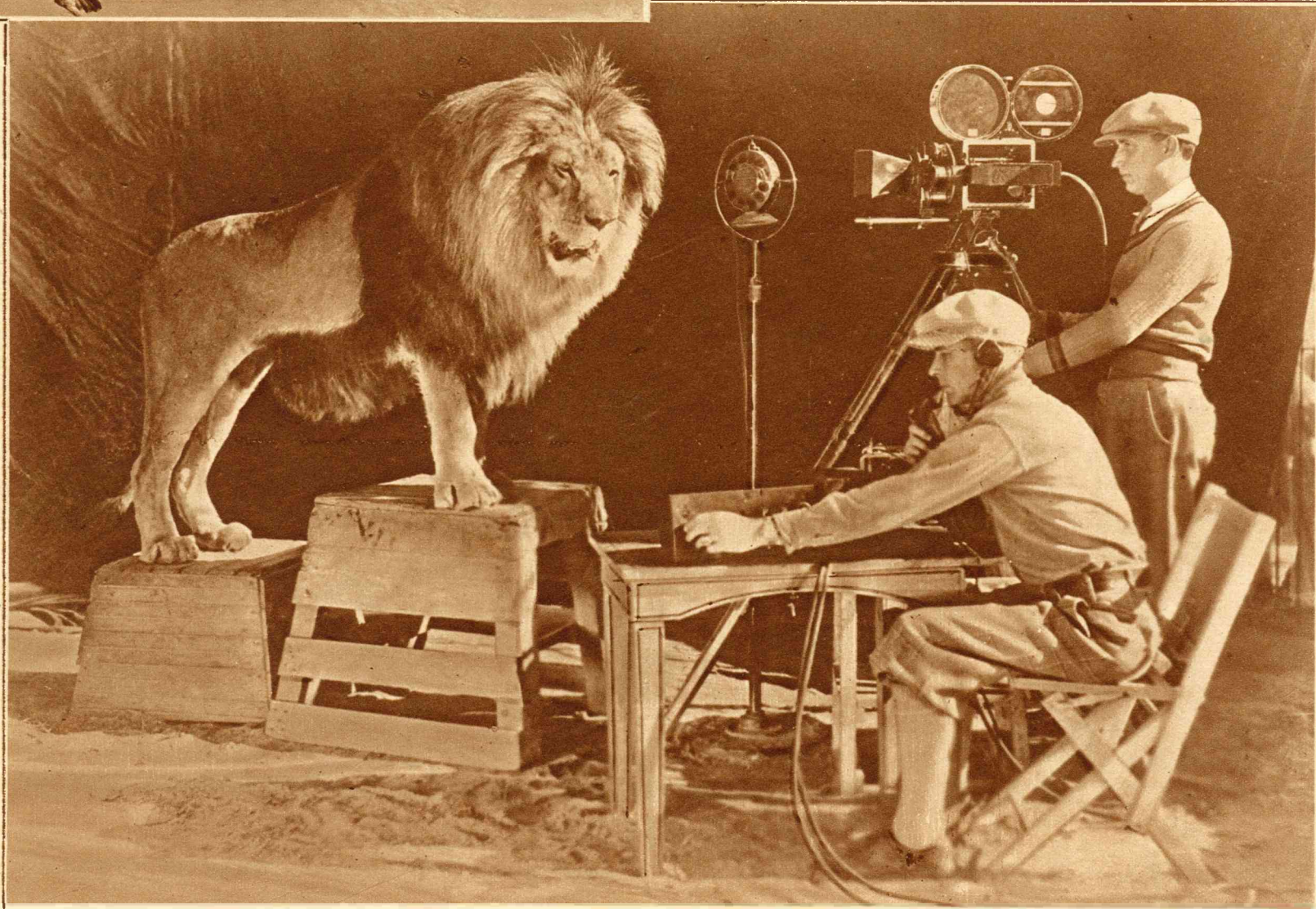

Een tweetal filmberoemdheden: „Boy” met zijn vriend den beer „Coonie”. Ze schijnen niet veel respect te hebben voor de filmcamera, waarvoor ze straks zullen gaan „spelen”

Hiernaast: „Rin-tin-tin”, de beroemde filmhond, en zijn nieuwe collega „Monk”, de kleine aap, die beschouwd wordt als een der volmaaktste filmspelers.

unieke Rin-tin-tin, die ons steeds meer verblijft doet staan van de volmaaktst geschoolde filmkunst. En dat voor een hond! Nu ik 't over dit intelligente beest heb, moet ik onwillekeurig denken aan den mop van dien schooljongen, aan wien de meester vroeg: „Noem me eens een ster met een staart.” En die toen prompt antwoordde: „Rin-tin-tin”. Die kende hij beter dan alle kometen bij elkaar. Ze zijn uiteraard zeer dun gezaaid, de honden apen en andere dieren, die cinematografische eigenschappen bezitten en al zijn deze aanwezig, dan moeten we toch nog het onuitputtelijk geduld bevoornden der regisseurs, die van redelooze schepselen bekwame en volgzame spelers weet te maken. Eenige van de meest bekende viervoeters op het gebied der filmkunst, beelden we hierbij af in en buiten hun „rol.”

DE LEEUW ALS FILMACTEUR. De bekende Metro-Goldwyn-leeuw weet zich zelfs aan te passen aan de nieuwste vinding: de sprekende film. Naast de vertooning zijner spelkwaliteiten, laat deze sinjeur nu ook zijn lieflijk geluid hooren voor de microfoon.

DE SCHREIERSTOREN

HIER BESCHENEN DOOR 'T PRILLE LENTEZONNETJE, BLIJFT TOCH 'N SCHILDERACHTIG PUNTJE IN 'T OUDSTE GEDEELTE VAN AMSTERDAM.

DE STAD AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: Keizersgracht 234. Tel. 43304. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal f 1.62½; per post f 1.75; Voor Nederlandsch-Indië f 7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.

Aangesloten bij het Bureau voor
Oplagecontrole, Amsterdam.